Inleiding

Nadat Tsacha, de afgezant van Bor Khan, heerser der Nomaden, zich door list en geweld heeft meester gemaakt van het verschrikkelijke zwaard van Tyrr en daarmee naar zijn land gevlucht is, besluit Eric hem achterna te gaan. De dienaar van Tsacha, die hem zwaar gewond in handen is gevallen, zal de Noorman als gids dienen. Eric roept zijn getrouwen op om hem te vergezellen en zonder uitzondering geven zij aan zijn oproep gehoor. Orm, de stuurman, Halfra, Yark de stijfhoofdige, Thorkel de Eenzame en de jonge Rorik aanvaarden met hem de tocht naar het onherbergzame steppenland en ook Erwin gaat mede, zij het dan tegen Eric's zin. Het wordt een tocht vol verschrikking en de een na de ander vallen Eric's makkers als slachtoffer van de wrede nomaden of de meedogenloze koude. Na een reis vol ontberingen en gevaren bereiken de overgeblevenen het land van Bor Khan en daar ontdekt Eric, dat Tsacha het zwaard voor zich zelf wil houden. En temidden der eenzame steppen begint dan de verschrikkelijke strijd om het zwaard van Tyrr!

de WEG der GEDOEMDEN

Een Avontuur van

ERIC de NOORMAN

5

ALHABAR

Door het geurige lentelandschap rijdt een kleine ruiterschare. Allen zijn gekleed in de dracht der nomaden, maar aan de grijsblauwe ogen en het blonde haar van de rijzige man die naast de oude aanvoerder voorop rijdt, zal men toch onmiddellijk de vreemdeling herkennen.
Het verblijf in de winterkwartieren van Bor Khan heeft Eric de Noorman en de zijnen veel goed gedaan. De strenge winter heeft elke poging tot achtervolging van Tsacha en de verrader Rorik onmogelijk gemaakt. Gedurende de lange wintermaanden zijn de Noormannen weer geheel op krachten gekomen en met rust en vertrouwen ziet Eric de strijd die komen gaat tegemoet. Met het oog op Tsacha heeft Bor Khan vroeger dan gewoonlijk zijn winterkamp verlaten en terwijl de hoofdmacht met vrouwen, kinderen en lastdieren langzaam volgt, is de oude steppehoofdman met enkele beproefde krijgers, de drie Noormannen en Erics trouwe wolfshond op zoek gegaan naar nieuwe weidegronden.
'Oeah! Hulp! Ik zak er af,' kermt Orm, die met Halfra in de achterhoede rijdt. 'Hoe hebben ze ooit kunnen uitdenken, dat paarden bestaan om op te rijden...' En met een schorre gil grijpt hij zich wild aan de manen van zijn paardje vast op het ogenblik, dat de ruiters in draf vooruit rijden. Aan de rand van een diepe vallei houdt Bor Khan zijn paard in. Hij maakt een breed armgebaar en zegt: 'Zie daar, Noorman, de nieuwe weidegronden voor mijn stam...!'
Eric knikt goedkeurend en laat zijn blikken weiden over het hoogopgaande geboomte en weelderige gras dat beide oevers van de brede rivier bedekt, als met een dik groen tapijt. Een betere kampplaats was moeilijk te vinden. Hier bevindt zich letterlijk alles wat mens en dier nodig hebben.
Voorzichtig dalen de mannen achter elkaar langs een smal kronkelend pad en aan de oever van de stroom stijgen zij af. Terwijl de paarden aan het heldere water hun dorst lessen, kijkt Eric onderzoekend rond. Het is duidelijk dat deze verborgen vallei nog slechts door weinig mensen betreden is. Een beter vluchtoord zou Tsacha zich dus... Dan houdt hij de adem in. 'Heer Khan!'
De grijze aanvoerder komt haastig toegelopen, als hij de onrust in Erics stem hoort. Zwijgend wijst de Noorman op de hoefindrukken van een paard, flauw zichtbaar in het zand op de rivierbodem. Fronsend buigt de steppehoofdman zich voorover maar na een vluchtig onderzoek richt hij zich met een glimlach tot Eric. 'Ik weet waaraan jij denkt, Noorman,' zegt hij. 'Maar je vrees is ongegrond. Dit zijn sporen van een kreupel paard en dus ruiterloos, want geen krijger van de steppe zal ooit een mank paard berijden. Waarschijnlijk betreft het een oud dier, dat de eenzaamheid zoekt om te sterven...'
De Noorman knikt zwijgend, maar zijn blikken glijden onderzoekend langs de oever en het koele lentebriesje dat hem langs de slapen strijkt, gelijkt op Tsacha's spottende, uitdagende lach...

Op aandringen van Eric wordt het gebied waar het nomadenkamp zal verrijzen nader verkend.
Hoewel er niet het geringste spoor van menselijk leven valt te bespeuren, is de Noorman tóch niet geheel gerust gesteld, als zij de tocht terug aanvaarden. 'Je hebt de vrees voor Tsacha in je aderen, Noorman,' gromt de steppehoofdman geringschattend, wanneer zij aan de rand van de vallei staan en uitzien over het wijde land.
'Sidder jij bij de aanblik van een spoor van een kreupel paard?'
'Ook een goed paard kan kreupel worden!' antwoordt de Noorman rustig. 'Een scherpe steen is reeds voldoende en een eenzame ruiter zou liever doorrijden op een mank paard, dan te voet verder te gaan, wanneer de haast hem voortdrijft.' Bor Khan haalt de schouders op en wenkt zijn krijgers naderbij. Ver weg op de steppen duidt een smalle donkere streep het naderen van de hoofdmacht aan. Bor Khan geeft enkele korte bevelen en in vliegend galop stuiven de nomaden vooruit om de anderen tot gids te dienen.
'Je verbeidt het ogenblik waarop de tenten staan, nietwaar Noorman?' wendt de grijze aanvoerder zich met een flauwe glimlach tot Eric. Deze knikt. 'Pas wanneer de boodschappers vertrokken zijn om mijn vrouw over mijn uitblijven in te lichten zal ik gerust zijn, Bor Khan! Ik hoop je nog eens te kunnen belonen voor de grote dienst die jij mij bewees hiervoor enkele van je krijgers af te staan... want ik vrees, dat de Noorse koningin in onrust verkeert over mijn lange afwezigheid.'
Hoe snel de krijgers van de Khan ook rijden, zij zullen met hun boodschap te laat komen... want op hetzelfde moment klieven een tweetal lange drakenschepen de golven van de oostelijke zee.
Het zijn slanke sterke oorlogsvaartuigen, bemand met tientallen van 's lands beste krijgers. Uit de blikken welke de mannen hun aanvoerder in de leidende Drakkar toewerpen kan men afleiden, dat zij voor deze door het vuur zullen gaan en dat kan niemand hen kwalijk nemen, want hun aanvoerder is een vrouw, en niemand anders dan Winonah, koningin van Noorwegen, die nog voor de eerste voorjaarsstormen geluwd waren, in zee gestoken is, om haar man en koning te hulp te snellen.

Stil ligt het wijde land te dromen in de lentezon. Een zwakke voorjaarsbries ruist door de bomen langs de rivierloopjes. Een wezel schiet ritselend weg door het onderhout; vogels zingen hun lied.
Alles ademt vrede en rust en toch sluipt een jakhals schielijk weg, als een donkere onogelijke stip over een verre heuvelkam verschijnt en zich een ondeelbaar ogenblik helder aftekent tegen de blauwe lucht. De stip verdwijnt achter een terreinplooi om iets later, – groter nu, weer tevoorschijn te komen. Een onduidelijk geroffel zwelt aan tot de snelle kadans van paardenhoeven op de harde bodem.
Zonlicht blikkert in een ijzeren lanspunt en uit de stofwolk maakt zich een zwaarbewapende ruiter los, gekleed als een nomade. Een met een rode lap omwikkeld bundeltje pijlen houdt hij stijf tegen zich aangeklemd. Behendig stuurt hij zijn kleine paardje tussen kuilen en oneffenheden door terwijl hij af en toe zijn omgeving met scherpe oogjes opneemt. Haast onmerkbaar zwenkt de ruiter in noordoostelijke richting naar een nauwe doorgang in het woud vóór hem. Met onverminderde snelheid jaagt hij voort. De bomen glijden als schimmen langs hem heen en hij nadert de rand van de smalle bosstrook als iets, sneller dan zijn ros, tussen de stammen vandaan schiet.
De kreet van pijn en ontsteltenis die de krijger uitstoot is zijn laatste... met onfeilbare zekerheid heeft de pijl zijn doel getroffen en de man is reeds dood voor hij de grond raakt.
Het roodvilten bundeltje rolt traag tussen het gras... Zwijgend treedt een aantal nomadenkrijgers tussen de bomen vandaan en terwijl twee van hen het dodelijk verschrikte paardje tot rust brengen, scharen de anderen zich rond de boogschutter, die thans met een triomfantelijke grijns de pijlen uit de rode doek laat rollen. Aan zijn gordel schittert een groot, breed zwaard... 'De grote Khan zendt boodschappers uit met pijlenbundels die oproepen tot de strijd,' lispelt Tsacha minzaam tot de man aan zijn zijde, die met zijn forse gestalte en dikke rode baard wat uit de toon valt in dit gezelschap. 'Hij wacht; zijn krijgers komen niet, zijn kamp blijft leeg... Doch Tsacha's krijgsmacht wordt voortdurend groter... Ah, wonderlijk, nietwaar...?'
Rorik lacht onzeker en zijn ogen zwerven naar de stille gedaante in het gras, als de nomade spinnend voortgaat: 'Thans zal ook de derde boodschapper van de grote Khan zijn doel nimmer bereiken. En wellicht nemen mijn mannen in het zuiden nog enkele van de anderen voor hun rekening.'
Dan maakt hij een kort gebaar met zijn hoofd. 'Te paard, oh voortreffelijken, mijn hart verlangt er naar het kamp van de grote Khan met een klein bezoek te vereren...'

'Ach roodbaard,' prevelt Tsacha met een geringschattend gebaar naar de horizon waar talrijke rookspiralen de aanwezigheid van een groot dorp verraden. 'Hoe machtig is de grote Khan niet? Zó machtig, dat het besef van zijn macht hem zijn waakzaamheid doet verliezen. Dom, zéér dom...'
Tevreden neuriënd stuurt hij zijn paard behendig in een droge rivierbedding en gaat in snelle draf over. 'Het is zeker wijs op eigen kracht te vertrouwen, maar kracht zonder waakzaamheid is gelijk een beer in de winterslaap...' Hij lacht geluidloos. 'Wij zullen de grote Khan een bescheiden les in waakzaamheid geven...'
Op ruime afstand van het kamp stijgen zij af en terwijl twee nomaden achterblijven bij de paarden, begeven de anderen zich behoedzaam naar de rand van de vallei van waar zij Bor Khans kamp onopgemerkt kunnen overzien.
'Geen wachtposten?' gromt Rorik wantrouwig. 'Ze voelen zich wel heel veilig daar beneden...'
Tsacha klapt vergenoegd met de tong en laat zijn blikken zwijgend wijden over het geweldige kamp, waar talloze kleine figuren bedrijvig heen en weer lopen. Zwak dringt het gejoel van kinderen tot hen door en achter de tenten op een kleine weide, zien zij een troep jongens druk aan het oefenen met pijl en boog. Een grote zwarte hond ligt loom in het gras. 'De Noorman is sluw,' sist Tsacha. 'Hij heeft die vervloekte hond gezegd op zijn zoon te passen. Tss! Dit beest en de arenden van Bor Khan zijn de ogen en oren van het kamp. Zij zullen sterven, opdat de stam doof en blind worde!'
Bijtend gaat hij verder: 'Alvorens ik de strijd in de tenten van Bor Khan breng, wil ik Chu Ghandra tot vrouw en de zoon van de Noorman tot knecht. Wij zullen hen ontvoeren... nú!'
'Nu?? ' stamelt Rorik, wie dit plan maar matig aanstaat. 'Midden op de dag?'
'Midden op de dag, Noorman, terwijl zij krachteloos zijn van overmoed! Tevens is de zoon nu onder ons bereik, terwijl hij 's avonds slaapt onder de hoede van zijn vader...' lispelt Tsacha grijnzend, en snel zet hij zijn plan uiteen.
Even later glijdt een donkere gestalte geruisloos door het struikgewas. Een scheve grijns vliegt over het gelaat van de man, als hij het geluid van opgewonden jongensstemmen hoort. Bukkend en met uiterste behoedzaamheid sluipt hij op de speelweide toe. Zijn ogen zoeken en vinden zonder moeite temidden van het troepje de stevige jongensgestalte van Erwin, zoon van Eric...
Even aarzelt hij, als hij de ruige wolfshond ziet, die zijn kleine meester geen ogenblik uit het oog verliest. Dan laat hij zich op de grond zakken en kronkelt lenig als een aal naar voren, terwijl hij met een snel gebaar een pijl op de boogpees legt...

Noorman?' zegt hij met lichte spot. 'Op jacht naar – eh – kreupele paarden?' De Noorman glimlacht. De wetenschap, dat boodschappers nu onderweg zijn naar zijn vrouw in het verre Noorwegen, heeft hem weliswaar van een zware zorg bevrijd, maar de vage onrust, die hem bekroop op het moment, dat hij het hoefspoor van het kreupele paard ontdekte kan hij maar niet van zich afschudden. Hij weet, dat de nomaden hem hierom heimelijk uitlachen.
Bor Khan schudt medelijdend het hoofd. 'Wat wil je toch, Noorman? Als Tsacha zich in de omgeving ophield, zouden mijn jagers zijn sporen al lang gevonden hebben!' Eric haalt de schouders op. 'Wellicht heb je gelijk... oh Khan... wellicht bedriegt mijn gevoel mij... maar een wandeling kan stellig geen kwaad, nietwaar?' En met een korte groet vervolgt de Noorman zijn weg.
'Ik kan die landhaai niet uitstaan,' gromt Orm duister. 'Het is aan alles te merken, dat hij stiekum op dat zwaard loert en vroeg of laat slingert hij ons overboord. Maar ja, ik wil niemand ongerust maken natuurlijk. Ik ben echt blij, dat ik nog leef! Hoewel dat ook maar een kwestie van tijd is. Maar door al dat hoffelijke gedoe laat ik me niet uit de koers slaan!' Hij gluurt tersluiks naar Halfra. 'Welke krombenige roerganger kan zich een oordeel over hoffelijkheid aanmatigen,' snuift de zwierige Yarl gekrenkt. 'Deze nomaden mogen enigszins ruw zijn in hun gebruiken, ze hebben een ingebouwde – eh – ingeboren beschaving, dat ziet iemand van verfijnde geest, zoals ik, direct! En in alle eenvoud gesproken, geloof ik, dat deze simpele lieden drommels verheugd zijn, twee vermaarde zwaardvechters als heer Eric en ik in hun midden te hebben. Nietwaar, koning?'
De Noorman lacht fijntjes, maar in zijn hart weet hij, dat Orm gelijk heeft... Voorzichtig zoeken de mannen hun weg door de beboste vallei. Eensklaps staat Orm, die achteraan sloft, met een ruk stil. 'Hé, wacht eens even,' gromt hij. Argwanend loopt hij terug en terwijl ook zijn twee metgezellen haastig op hun schreden terugkeren, maakt hij voorzichtig een dikke pluk wollig bont los van een lage tak. 'Groeit hier bont aan de struiken?'
'Dat is van de muts van een nomade,' stoot Eric uit en eensklaps weet hij, dat zijn bange voorgevoelens juist geweest zijn. Hij bukt zich snel en onderzoekt de grond tussen het dichte struikgewas nauwkeurig... De nog verse sporen tonen duidelijk dat iemand hier op handen en knieën voortgekropen is... in de richting van het kamp... 'Snel!' beveelt Eric, terwijl hij opspringt. 'Terug!!! Iemand die op zijn buik door de struiken sluipt heeft niet veel goeds in de zin... We zullen Wolf...'

Op hetzelfde moment verstijft hij. Vanuit het kamp dringt een zwak doch fel geblaf van de wolfshond tot hem door, even later overgaand in gejank. Dan het rumoer van opgewonden kreten en daar bovenuit, een kort ogenblik slechts de wanhopige stem van Erwin...

'FADIR! FADIR! FADIR! ! !'

Op vleugelen van angst snelt Eric terug naar het kamp, op de voet gevolgd door zijn twee metgezellen. Het angstige vermoeden dat de Noorman reeds dagen koesterde drijft hem tot steeds groter spoed aan. 'Hola, kan dat niet wat kalmer! Hé daar!' jammert de roerganger in de achterhoede, maar niemand trekt zich iets van zijn verontwaardigde protesten aan.

Met zijn korte kromme beentjes kan hij de anderen onmogelijk bijhouden. De afstand wordt steeds groter en dat gevoel van machteloosheid maakt hem razend, juist omdat hij zo graag de eerste had willen zijn. 'We lijken wel een troep herten,' steunt hij. 'Dat kunnen ze een rond zeeman niet aandoen. En het geeft eigenlijk niks dat geren, want het is met die jongen toch al gebeurd, dat staat vast.' Tegen wil en dank moet hij langzamer lopen.

Daaraan dankt hij het, dat hij de flauwe bewegingen in het struikgewas opmerkt.

Met een ruk staat hij stil, zijn oogjes gluren argwanend door het gebladerte. 'Daar koerst wat stroomop!' gromt hij nadenkend in zijn snor woelend. Maar het volgende moment duikt hij in elkaar van schrik en slaakt een hese gil. Daar gaat een nomade en het tegenspartelende mensenkind dat hij ruw meesleurt is niemand anders dan Erwin!

De jongen worstelt als een bezetene om te ontkomen aan de ijzeren greep van de vreemde krijger. 'Daar, hij heeft je zoon! Grijp de schurk!' krijst de roerganger met overslaande stem. Met woeste gebaren danst hij naderbij en stompt van opwinding zijn vorst in de rug. Deze is met Halfra op de alarmkreet van Orm onmiddellijk teruggestormd en staart nu, verbijsterd, buiten adem, naar het silhouet van de nomade en zijn gevangen zoon. Een fractie van een seconde slechts, dan richt hij zijn boog en buldert: 'Sta schurk!' 'Ja, geef je over, dwarskrab,' tiert Orm dapper. Even aarzelt de nomade, dan komt hij bruusk uit het struikgewas naar voren. Als een beschermend schild klemt hij met één hand Erwin tegen zich aan. In de andere blikkert een mes. Het vlijmscherpe metaal is slechts enkele milimeters van Erwins keel verwijderd. 'Schiet, Noorse hond! Schiet en wij sterven samen, je zoon en ik,' snauwt de nomade fel. Een moment staat de Noorman roerloos, dan laat hij zijn boog zakken en machteloos moet hij toezien hoe de nomade zich achterwaarts in de struiken terugtrekt.

Lenig als een panter maakt de nomade zich met Erwin uit de voeten. Slechts het geritsel van bladeren en het breken van takjes verraden de weg die hij volgt. Weifelend doet Eric enkele stappen naar voren, de boog geheven. Misschien krijgt hij nog een kans... misschien... 'Blijf daar hond,' klinkt de bitse stem van de nomade. 'Volg me niet, of je zoon sterft alsnog!' Na een korte tweestrijd laat de Noorman zijn boog traag zakken. Zijn grijsblauwe ogen fonkelen van toorn. 'Terug naar de paarden,' zegt hij afgebeten tot zijn zwijgende metgezellen. 'Wij moeten paarden hebben.' 'De schurk kan hier niet blijven! Hij moet de vlakte over en dáár ligt onze kans. Wolf kan ons helpen zijn spoor te vinden!' Gebogen snellen zij naar de legerplaats. 'Ach, ach en het was zo'n aardig jochie, eerlijk,' hijgt Orm, zenuwachtig op zijn snor kauwend. 'Maar ik heb altijd wel gezegd, dat hij niet voor het geluk geboren is... Evenmin als ik trouwens... We sterven hier als palingen in een fuik... oei... wat heb ik eigenlijk al een ellende in mijn leven gehad. En nou dit om het...'
Zijn laatste woorden versterven in een rauwe kreet. Met een voor zijn omvangrijke lichaam opmerkelijke snelheid maakt de roerganger een scheve luchtsprong en staart met uitpuilende ogen naar de pijlen, die met korte droge tikken naast hem in de boog slaan. 'Sta of sterf,' klinkt een snijdende stem. 'Hierheen mannen!' Maar de Noorman herkent de stem van de oude steppevorst en voor het misverstand ernstige gevolgen kan hebben, springt hij naar voren. 'Bor Khan! Wij zijn het, de Noorman en zijn vrienden!' Uit het struikgewas duikt het wantrouwende gezicht van Bor Khan op en weldra zijn de drie omringd door een aantal zwaar bewapende krijgers.
'Verspil je tijd niet,' zegt de Noorman jachtig. 'Mijn zoon is...' 'Ik weet het,' snauwt Bor Khan, 'en niet alleen je zoon, ook mijn dochter is ontvoerd.'
'Welnu, zet de achtervolging voort, ik volg met de hond!'
'Jouw hond, Noorman, ligt in mijn tent! De jakhalzen hebben gepoogd hem te doden, en slechts door een wonder zal hij blijven leven, want hij is zwaar gewond. De ontvoerders hebben niets over het hoofd gezien...' De Noorman bijt zich op de lippen en dan spreekt Bor Khan uit, wat Eric al vermoedde: 'Dit is het werk van Tsacha. Slechts hij is tot een dergelijke driestheid in staat, maar hij zal ons ditmaal niet ontsnappen. Kom Noorman, volg mij!'

In korte woorden vertelt Bor Khan, hoe Tsacha te werk gegaan is. Het geschreeuw van de jongen en Wolfs janken deed allen te hulp snellen. 'De hond vonden we met een pijl in het lichaam. Terwijl we naar je zoon zochten, klonk ook rumoer aan de andere zijde van het kamp... en toen we daar aankwamen... was het al gebeurd.' De ogen van de oude steppekrijger vlammen van haat. 'Maar hij zal sterven,' sist hij tussen zijn tanden. Snel volgen zij het spoor van de rovers. 'Kijk, hier zijn zij opgestegen,' zegt hij... 'En daar...'
De steppehoofdman zwijgt abrupt. 'Wat is dat!!' snauwt hij. Uit de richting van de rivier klinkt een spookachtig, vals deuntje... 'Er fluit iemand,' fluistert de Noorman en gevolgd door de anderen snelt hij naar de rivier. En dan staren allen een ogenblik in stille verbazing naar de vreemde figuur die een klein schonkig paardje aan de teugel leidende met luid gespetter de rivier oversteekt. 'Voor de drommel, Noorman, je had gelijk... DAAR IS HET KREUPELE PAARD!!!' gromt Bor Khan, en met een bliksemsnel gebaar heft hij de boog... Maar op hetzelfde moment duwt de kleine roerganger hem met een opgewonden kreet opzij.
'Zei ik het niet? Heb ik het niet gezegd...? Die zien we nog wel eens terug, zei ik altijd... maar niemand luistert naar een oude zeeman... HA! Nou zie je het zelf!!! HE! Ondermaatse schavuit! Modderkruiper! Dwarskrab!' En vóórdat de anderen van hun verbazing bekomen zijn rent de stuurman struikelend en onder het uitstoten van de meest wilde strijdkreten op de vreemdeling toe. Eén blik op de razende Orm is voor deze al genoeg, om er met gezwinde pas van door te gaan, waarbij hij het beduusde paardje zonder meer aan zijn lot overlaat... Het onverstaanbare gekakel dat de vluchteling al voortsukkelend uitstoot, drijft Orm tot ongekende snelheden en voor hij de andere oever bereikt heeft, stort de roerganger zich met een snerpende kreet op het voorwerp van zijn woede...
Ook Eric was een ogenblik verrast toen hij de kakelende stem hoorde en als hij Bor Khan na veel moeite weerhouden heeft, de onbekende met een pijlschot te doden, snelt hij op het vechtende tweetal toe.
'Staak dat gevecht, Orm!' beveelt hij scherp. 'ORM! Hoor je mij?'
Gemelijk laat de roerganger zijn slachtoffer los, terwijl hij zijn koning verwijtend aangluurt. Proestend en blazend steekt de vreemdeling zijn hoofd uit het water. 'Hehehe!!! Dat was wat men noemt, een koud bad!' Hij grijnst en zijn oogjes glimmen opgewekt. 'Help me even deze grommende vaatdoek opzij te duwen, dan kan ik je tenminste vriendelijk groeten, Noorman.' Hij gorgelt kirrend en geniet merkbaar van Erics verbijsterde gelaatsuitdrukking... Eric is niet in staat een woord uit te brengen want hij staart in het gezicht van de man, die eens de voerman van de priester van de beer was... de man, die hem en zijn vrienden hielp gevangen nemen... die hen daarna ook weer redde... De man tenslotte, wiens mysterieuze verdwijning na de nederlaag van Erics vijanden nooit werd opgelost... ALHABAR!!!*

* Lees: 'Het land der duisternis' enz.

'Hoe nu? Ken je deze vreemdeling, Noorman?' gromt Bor Khan achterdochtig, terwijl Alhabar schutterig overeind krabbelt. 'Ja, ik ken hem,' antwoordt Eric grimmig. 'Ik ken hem zó goed, dat ik wel haast zeker weet, dat er verband moet bestaan tussen de ontvoering van jouw dochter en mijn zoon en zijn aanwezigheid hier!'
'Ik zie aan zijn hele tronie, dat hij er alles van af weet!' snuift Orm woest. 'Zeg op, platvis, waar heb je die twee kinderen in de gauwigheid gelaten, huh!'
'Waar spreek je toch over, best vriendje?' snatert Alhabar opgewekt. 'Ik heb alleen een troepje ruiters gezien, die een beetje haast schenen te hebben... Kan ik het helpen dat er mensen zijn, die kindertjes ontvoeren? Ik loop hier heel rustig en tevreden te wandelen...'
'Jij sluipt altijd overal rond als er narigheid op komst is,' brult de roerganger met een rood hoofd. 'Geef antwoord, dwarskrab, want ik ram je midscheeps!!!'

Alhabars grijnslach zwelt aan tot een hoestende lachbui en ook als Bor Khan hem hardhandig door elkaar schudt kan hij amper tot bedaren komen. 'Spreek op hond,' sist de grijze aanvoerder. 'Je zult duizend doden sterven, zo je niet onmiddellijk zegt, waarheen de ruiters gingen!'
'Over de... de r-river,' stamelt Alhabar hikkend van pret. Dit antwoord is Bor Khan voldoende. Alhabar wordt aan de zorgen van Orm en een nomadekrijger toevertrouwd en in grote haast snellen de anderen terug naar het kamp om de ontvoerders te paard na te zetten.
'Ha!' gromt Orm strijdlustig. 'Probeer me nou eens te ontlopen, landhaai, probeer het eens, hè?' Hij geeft een vervaarlijke ruk aan het touw, waarmee hij de voerman gebonden heeft. 'Ik denk er gewoon niet aan, lieve vriend,' kakelt Alhabar met een stuipige lach. 'Ik vind het veel te leuk zo, hehehe! Er gaat nog een boel gebeuren, let maar op, en daar wil ik beslist niets van missen; beslist niets!!!'

Hoewel hij beseft dat iedere minuut uitstel de ontvoerders ten goede komt, gaat de Noorman toch eerst naar de tent, waar men Wolf gelegd heeft. De hond kwispelt zwakjes, wanneer zij haar meester ziet, maar als Eric de wonde aan een nader onderzoek wil onderwerpen, trekt het trouwe dier de bovenlip en gromt zachtjes.
Blijkbaar hebben de nomaden meer gevoel voor dieren dan men zou vermoeden, want men heeft het gewonde dier op zachte kussens gelegd, en het eten en drinken gegeven... maar het vlees zowel als het water staan onaangeroerd.
De ongeduldige stem van Bor Khan roept Eric tot de werkelijkheid terug en met een paar vriendelijke woorden verlaat hij zachtjes de tent.
De mannen staan al klaar voor de achtervolging. In korte afgebeten zinnen deelt de oude steppehoofdman hem mede, dat hij zelf niet aan de jacht deelnemen kan, wegens de op handen zijnde komst van de andere stamhoofden. 'Maar ik geef jullie iemand mee, wiens haat jegens Tsacha de mijne evenaart, Noorman,' besluit de grijze hoofdman.

Hij knipt met de vingers en als Eric zich half omwendt... staart hij recht in het ondoorgrondelijke brede gelaat van Kohorr.
'Ik ben de dienaar, jij beveelt,' mompelt de man buigend. 'En toch, o Khan, zijn wij zonen van de haat... jij en ik...'
Eric antwoordt niet. Het staat hem maar matig aan, de man die hem reeds zoveel leed berokkend heeft nu als bondgenoot te moeten aanvaarden, maar in de strijd tegen Tsacha is hij van onschatbare waarde...
Hij knikt kort en even vliegt er een verheugde grijns over Kohorrs gele gelaat. 'Jij hebt je wrok vergeten oh Khan, thans zul je mijn toewijding proeven...'
Onder het onverstaanbare gemompel van Orm, wiens blikken maar al te duidelijk tonen, hoe hij over Kohorr denkt, stijgen de mannen in het zadel, en in galop gaat het naar de overzijde van de rivier. De aanwijzingen van Alhabar volgend, valt het Kohorr niet moeilijk de nog verse sporen der ontvoerders te vinden en in een wolk van stof snelt de kleine verbeten ruiterschaar vooruit, langs het spoor van Tsacha en zijn bende...

In snelle vaart, een enkele maal onderbroken om het spoor nader te onderzoeken, rijden Eric en zijn mannen voort, uur na uur. Woede en wraaklust, maar ook angst om zijn zoon, drijven de Noorman voort. Ook de gedachte aan Chu Ghandra, de dochter van Bor Khan, is een aansporing te meer en de anderen hebben moeite hem bij te houden.

Intussen is Tsacha met zijn bende op een plek aangekomen vanwaar zij de omgeving goed kunnen overzien. Nabij een smalle rivier houden zij halt onder het geboomte. Tsacha, Rorik en een oude, eenogige nomade beklimmen een heuveltop en speuren langs de horizon, turend naar elke beweging, zover hun scherpe blik reikt. Tot eensklaps de oude nomade recht voor zich uit wijst: 'Daar... een stofwolk aan de horizon!' Een tevreden grijns glijdt over Tsacha's gelaat. 'Dacht ik het niet? De oude wolf volgt het spoor van zijn welp! Wel, wanneer ongeveer kunnen zij hier zijn?'
'Wellicht tegen de avond,' berekent de oude eenoog. Tsacha knikt bedachtzaam en met een spottende blik in de richting van de gevangenen, lispelt hij: 'Nu dan, luister...'
Chu Ghandra wordt ongerust als ze ziet hoe de drie op de heuvel de koppen bij elkaar steken, maar zij verbergt haar angst dapper voor de kleine Erwin, die ook fronsend de drie mannen gadeslaat.

Als deze de heuvel afdalen en fluisterend met de bewakers der beide gevangenen spreken, voelt Chu Ghandra dat er iets broeit. Zwijgend wordt nu de rivier overgestoken en gezamenlijk rijden zij een eindweegs door het geboomte aan de andere oever, tot eensklaps de krijgers rechtsaf slaan en snel tussen de stammen verdwijnen.
Terwijl Rorik in de achterhoede blijft, rijdt Tsacha snel naar voren. Een zoetsappige uitdrukking speelt op zijn gelaat als hij zich tot Chu Ghandra wendt: 'Je zult ons gezelschap wel voor lief moeten nemen, o roos der steppen. Wij zullen...'
'Dacht je dat je mijn vader een poets kan bakken?' schettert ineens de heldere jongensstem van Erwin ertussen. 'Ha, je wilt hem zeker op een dwaalspoor brengen, schurk, maar dat zal je niet lukken! Wacht maar, als hij je te pakken heeft! Want krijgen zál hij je!'
Chu Ghandra verbleekt als Tsacha het touw grijpt waarmee de paarden van de gevangenen aan elkaar zijn gebonden, maar de man lacht op zijn onheilspellende manier en lispelt voor zich heen: 'Ha, niet slecht gedacht voor een jankend wolvenwelpje...'
Met kille zekerheid voelt Chu Ghandra dat deze woorden veel meer verbergen, dan zij kunnen vermoeden.

Het schemert als Eric zijn vermoeide paardje tot staan brengt bij hetzelfde riviertje waar Tsacha die middag op uitkijk gestaan heeft. 'Ik heb pijn in m'n... eh... in m'n, nou ja, ik heb ergens pijn!' gromt Orm zwetend. 'Laten we hier maar voor anker gaan!'
De ongelukkige roerganger hangt buiten adem in het zadel en houdt zich krampachtig aan de manen van zijn paardje vast. Eric voelt dat hij nu niet meer van mens en dier kan vergen en geeft 'n teken af te stijgen. De begroeide oever van het smalle riviertje biedt een goede kampplaats en voor de paarden is er gelegenheid om hun dorst te lessen. Orm glijdt stuntelig van zijn ros.
'Geef mij maar een schip, desnoods een roeibootje,' mompelt hij gekrenkt. Wijdbeens, zover mogelijk van het paard af, gespt hij de zadelriem los en slaagt er eindelijk in het hoofdstel af te nemen.
'Je weet nooit wat er in zo'n beest zijn kop omgaat, straks bijt hij me,' pruttelt hij, steeds argwanend het paard bespiedend.
En als dit plotseling het hoofd wendt om deze zonderlinge ruiter eens van nabij te bekijken, waggelt Orm verschrikt achteruit. Na het dier verzorgd te hebben op de manier, die hij tersluiks van de anderen heeft afgekeken, zet hij zich met omslachtige zorg bij het vuur neer...
In overleg met Kohorr besluit Eric enkele krijgers op verkenning uit te sturen en na een korte rust bij het kleine vuur, verdwijnen de verkenners zwijgend in de duisternis van de nacht. Elk in eigen gedachten verdiept turen Eric en zijn gezellen in de vlammen. Juist wil Kohorr het vuur nog wat oprakelen als hij de tak weer langzaam laat zakken. Ook Eric heeft iets gehoord. Een vreemde spookachtige roep van ver over de rivier... nog eens... en nog eens... daarna stilte... Kohorr neemt zijn tak weer op en pookt in het vuur... 'Een nachtvogel,' zegt hij. Orm snuift veelbetekenend en schudt triestig het hoofd. Weer klinkt de vreemde roep... en ditmaal horen allen de hoefslag van een naderend paard... Kohorrs hand glijdt naar zijn mes als de gestalte van een nachtelijke ruiter tussen de struiken opdoemt... Een brede lanspunt flikkert in het licht van het kampvuur.
'Heheheh! Daar ben ik weer vrienden! Mag ik er ook bij komen zitten? Het is een beetje kil vanavond... hehehehehe!'
'Wel, dat is die gekke dwarskrab,' stoot Orm hees uit. 'Die Alhabar!'

De giechelende Alhabar laat zich onverstoorbaar van zijn paard glijden. Orm wil met een woest gegrom op de man afspringen en Kohorr heeft zijn werpmes al half uit de schede, als Eric beiden beduidt zich afzijdig te houden. 'Je was toch onder zware bewaking in het kamp van Bor Khan achtergebleven?' 'Was ik ook, was ik ook,' grijnst Alhabar opgewekt, 'maar er is niemand die mij tegen mijn wil langer dan een paar uurtjes, uh, "gastvrijheid" kan verlenen, hehehehe!'

'Zo, en die lans heb je zeker als afscheidsgeschenk meegekregen, niet waar?' gromt Eric. 'Nee, die kwam toevallig voorbijlopen. Er was ook een krijger bij, maar daar had ik niet veel aan, die heb ik maar... uh... thuisgelaten.' Hij wrijft zich smekkend de handen en gaat doodkalm met gekruiste benen voor het vuur zitten. Eric staat hem nadenkend aan te kijken en Orm snuift verachtelijk, maar dan leidt een gerucht in het kreupelhout hun aandacht af. De verkenners zijn teruggekeerd. Eric geeft Orm en Kohorr een wenk Alhabar goed in het oog te houden en treedt de mannen tegemoet.

'Alles is in orde, o Khan, die omgeving is veilig. Wij hebben geen verdachte sporen kunnen vinden...'

'De omgeving is veilig, ja, ja, ja,' giechelt Alhabar gesmoord, terwijl hij Orm loerend aankijkt.

Hij begint een vals deuntje te neuriën, rekt zich eens behagelijk uit en houdt zijn benige handen koesterend bij het vuur.

'Sjonge, jonge, wat een lekker warm vlammetje, hé! Kom, ouwe snor, geniet er maar van, zolang het nog kan...' De roerganger gluurt achterdochtig naar zijn spookachtige gevangene en krabt zich peinzend het hoofd, terwijl hij zich vruchteloos afvraagt wat de rare snuiter met die woorden mag bedoelen. Opeens klinkt weer de vreemde onheilspellende roep over de rivier... het lijkt op een uil... en toch...

Eric luistert aandachtig als de kreet zwak beantwoord wordt van uit de steppe. Er is iets in die klagelijke vogelstemmen dat Eric niet bevalt en hoewel er niets verdachts door de krijgers ontdekt is, voélt hij instinctief, dat er iets niet in orde is om hen heen... Hij wisselt een blik met Kohorr, die zich evenmin op zijn gemak voelt. Dan vestigt de tanige nomade opeens Erics aandacht op een magere krijger, die achteloos met een tak in het vuur port, zodat de vlammen hoog opflikkeren...

Eenmaal... tweemaal... laaiden de vlammen hoog op en zetten de omgeving in helle gloed.

'Laat dat,' klinkt eensklaps scherp de stem van de Noorman. 'Weg van dat vuur!'

Over de kampplaats daalt een vreemde gespannen stilte...

De tanige krijger keert zich langzaam om en laat met een achteloos gebaar de tak vallen. Zijn gelaat staat ondoorgrondelijk. Eric treedt vlak voor de man en ziet hem doordringend aan, terwijl ook Kohorr en Orm in beweging komen. Zonder merkbare haast is Kohorr geruisloos en lenig als een kat, tot vlak achter de man gekomen.
Orm neemt met veel vertoon van dapperheid, luid briesend, aan de andere zijde plaats.
De Noorman bijt de tanige krijger toe: 'Voor wie zijn deze signalen met het vuur bedoeld?'
De man staart uitdrukkingsloos langs de Noorman heen en murmelt: 'Ik weet niet waar jij van spreekt, oh Khan!' 'Jij liegt!' zegt Eric scherp. 'Spreek op, wie gaf je opdracht, kerel!'
Een felle flikkering licht op in de spleetogen van de man, en even is het alsof een spottende glimlach over het tanige gelaat glijdt. Dan dwaalt zijn blik afwezig weg van Erics doordringende grijze ogen en lijzig zegt hij: 'Ik spreek als jij beveelt, oh Khan van macht, maar wat ik niet weet, kan ik niet zeggen. Het is koud... ik wilde het vuur slechts opstoken...'
'Hehehehe!' kirt Alhabar. 'Hij wil het vuurtje opstoken, ja, ja, ja... lekker warm, hè? Maar pas op dat het niet te héét wordt!' Hij slaat zich smekkend op de knieën. Eric begrijpt dat hij met de zwijgende krijger niet veel verder komt, maar terwijl hij zijn schouders ophaalt, besluit hij dubbel waakzaam te zijn. Een sfeer van onheil hangt als een sluier over het kamp en Alhabar is de enige, die zich volkomen op zijn gemak schijnt te voelen...
Als men zich te ruste heeft begeven en Kohorr de eerste wacht op zich neemt, durft Eric niet aan slapen te denken en houdt voortdurend de magere krijger in het oog. Langzaam daalt de stilte van de nacht over het rustende land; ook de paarden bewegen niet. Het laag brandende vuur tovert spookachtige schaduwen op duistere boomstammen. Uur na uur verstrijkt. In zijn deken luistert de Noorman naar de regelmatige stap van de wachter en het sjirpen van de krekels bij de rivier. Maar tenslotte overmant de slaap ook hem.
Plotseling is hij klaar wakker... Iemand stoot hem tegen de schouder en meteen is hij er zich van bewust, dat er iets veranderd is in het kamp; veranderd ten kwade. Een donkere schaduw buigt zich over hem heen; Alhabar. 'Hehehehe, wie heeft er zin in een klein wandelingetje?' lispelt de zonderling. 'Kom Noorman, we zijn niet de enigen die van wandelingen houden...'
Met een ruk is Eric overeind, de plaats van de man die in het vuur porde is leeg en de wachter zit te dommelen naast het vuur...
'Jajajaja,' kwettert Alhabar met een gesmoord geproest.
'Akelig als men niet slapen kan, hé? We moeten goed op hem letten, slaapwandelaars doen soms erge rare dingen, men weet maar nooit wat er gebeuren kan, hehehe...!'

De Noorman gunt zich de tijd niet om zijn leren wambuis aan te trekken. Hij grijpt zijn zwaard en volgt Alhabar, die, een vals deuntje neuriënd het bos instapt... Van de tanige, oude krijger is geen spoor te zien. Als raadde Alhabar Erics gedachten, werpt hij de Noorman een listige blik toe: 'Ja, ja, ja. Kom maar, Noorman, ik wijs je de weg... Strijd is goed, zo nu en dan... Maar soms helemaal niet. Soms kan het erg ongezellig zijn...' Plots klinkt in de struiken achter hem een zwak gekraak... dan een enkele, hoge gil... 'Het kamp wordt overvallen!' roept Eric. 'Terug!'

'Ja, ja, maak maar gauw dat je er bij komt,' kakelt Alhabar opgewonden. Hij vergeet te giechelen en wrijft zich de handen. 'Nu wordt het spannend. Vooruit maar, jongens!'

In het kamp is alles intussen in rep en roer. De wachter, opgeschrikt door het geluid van naderende voetstappen probeert nog op te krabbelen, slaakt dan een schelle kreet, en tuimelt met een pijl tussen de schouderbladen voorover.

Halfra knippert beduusd met de ogen en grijpt slaperig zijn zwaard, terwijl Kohorr zijn gevaarlijke werpmes reeds in de hand heeft en ogenblikkelijk het middelpunt is van een troepje vechtenden. 'Ze spoelen ons de voeten, we gaan allemaal onder de planken,' jammert de roerganger, te verschrikt om een vin te verroeren.

Hij trekt bibberend de deken over zijn hoofd en blijft roerloos zitten, wellicht in de veronderstelling, dat men hem dan over hoofd zal zien. Terwijl het kleine troepje, ieder op zijn manier poogt, zich tegen de overrompelende aanval te verdedigen snelt Eric met getrokken zwaard door de struiken. Eensklaps bemerkt hij, dat hij alleen is...

'Alhabar,' roept hij zachtjes. Er komt geen antwoord.

Even staat de Noorman besluiteloos, dan, met een verwensing aan het adres van de onberekenbare voerman, gaat hij verder. Hij heeft nauwelijks enkele meters afgelegd, als een zwaar voorwerp met grote kracht tegen zijn hoofd slaat en met een gesmoorde kreet zakt Eric de Noorman bewusteloos ineen...

Met een licht gekreun ontwaakt Eric uit zijn verdoving en tast pijnlijk naar een grote buil op zijn achterhoofd. Het is vroeg in de morgen en de lage stralen van de zon belichten een vreedzaam tafereeltje.
Alhabar, bezig met het roosteren van een patrijs, terwijl hij Erics ontwaken vriendelijk grijnzend gadeslaat.
'Wel, je hebt een aardig uiltje geknapt, moet ik zeggen,' kwaakt de zonderling. Eric staart hem peinzend aan en langzaam herinnert hij zich, wat er gebeurd is. De oude krijger... de aanval op het kamp...
Met een ruk komt hij overeind. 'Kalm blijven, vooral kalm blijven,' sust Alhabar verschrikt. 'Het is véél te vroeg om je op te winden... kom, eet eerst een lekker hapje.'
Smekkend steekt hij de Noorman een knapperig boutje toe. Erics eerste impuls is, het de onuitstaanbare kerel uit de hand te slaan, maar hij heeft tenslotte honger en niet zo'n beetje ook... En meesmuilend neemt hij een hap.
'Wie gaf mij die klap?' zegt Eric, zodra hij het smakelijke hapje verorberd heeft.
'Dat deed ik, hehehe!' proest Alhabar. 'En het was een heel aardig klapje al zeg ik het zelf...'
'Maar kerel, dan heb je mij belet, mijn vrienden te hulp te komen!' valt Eric woedend uit. 'Dat kan nog,' krijt Alhabar blijmoedig. 'Ga je gang, nietwaar? Maar indien ik er niet geweest was, zou je nu ook gevangen zijn, en dat is dat, zeg ik maar zo!'
De Noorman gromt; in zijn hart moet hij de zonderling gelijk geven. Alhabar loert tersluiks naar zijn metgezel en wrijft zich gnuivend in de handen, als hij ziet, dat diens hoofd slaperig opzij rolt.
'Slaap maar, kereltje, hehehe, slaap en vergeet!'
Als Eric met een schok wakker schrikt, staat de zon hoog aan de hemel. Het is stil om hem heen, het kleine vuur is uit en van Alhabar is geen spoor te zien. Zachtjes roept hij zijn naam... Dan wéér, iets luider; er komt geen antwoord maar in de lome middagstilte hoort hij flauw de hoefslag van een kreupel paard, dat zich snel verwijdert.

Snel springt Eric overeind. Zijn blik dwaalt over de eindeloze vlakte en dan loopt hij zonder aarzelen een kleine heuvel op, die hem een beter uitzicht biedt. Heel in de verte danst een stofwolkje op de steppen en zijn vuisten ballen zich, als hij heel vaag de figuur van een ruiter herkent. 'Ellendige verrader, onverbeterlijke bedrieger...' gromt hij. Dan draait hij zich bruusk om. Somber staart hij voor zich uit. 'Nooit weet je wat je van die verwenste kerel moet geloven.'
Een gevoel van moedeloosheid bekruipt hem. Nergens rond hem, zover hij kijken kan, is leven te bespeuren. Slechts de enkele bomen en het schrale struikgewas aan de oevers van het riviertje breken het eentonige landschap. Verder... steppe; zo ver het oog reikt, onheilspellende, beklemmend stille steppe...
De Noorman zet zich neer in het stugge, korte steppengras en gaat nauwkeurig na wat hem nu te doen staat. Terug naar het kamp, dat is 't enige. Slechts zijn korte zwaard is hem gelaten. Verder heeft hij niets; geen paard, geen pijl of boog, totaal niets, dat hem van nut kan zijn in deze welhaast hopeloze toestand.
Hij behoeft niet lang te zoeken naar het kamp, dat nu geheel verlaten ligt. Duidelijk zijn de sporen van het hevige gevecht. De wachter ligt voorover bij het vuur, dodelijk getroffen door een pijl. Hier en daar dode krijgers, maar géén van zijn mannen. Halfra en Orm zijn, evenals Kohorr, in handen van de verraderlijke Tsacha gevallen.
Een breed spoor van vele hoefafdrukken is Erics enige aanknopingspunt, de laatste verbinding met zijn twee enige vrienden in dit dorre, onherbergzame land. Vergeefs zwerft nogmaals zijn blik over de vlakte; dan gaat de Noorman op weg, het onzekere tegemoet...

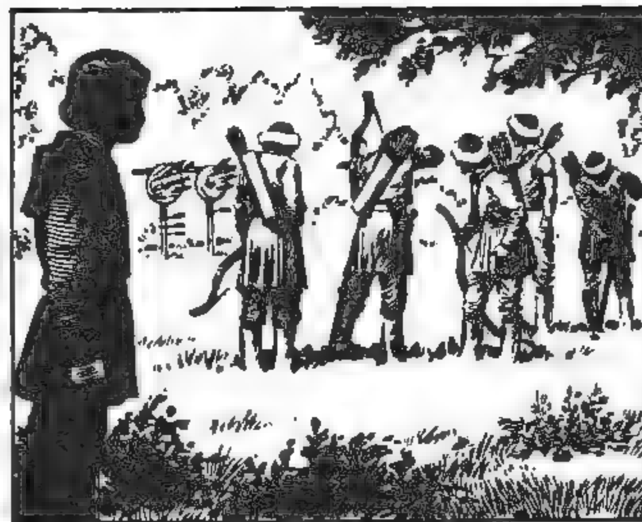

'Laat mij met rust, jij...'
Met ogen, die fonkelen van haat springt Chu Ghandra als door een adder gebeten achteruit als Tsacha haar met neerbuigende vriendelijkheid zijn tent wil binnenleiden.
De nomade knippert even met de ogen en lispelt dan vleiend: 'Wat nu, is mijn schoon duifje niet vermoeid van de lange tocht? Rust toch wat...
Er komen nog vermoeiende dagen genoeg. Heb je bij onze aankomst in het kamp niet gezien hoe druk mijn mannen bezig zijn met de voorbereidingen voor een groot gevecht?'
Dan wendt hij zich tot Erwin, die verbeten heeft toegezien hoe Tsacha het meisje tergt: 'Zo zie je, mijn zoon, hoe ondankbaar vrouwen zijn. Maar jij bezorgt mij hopelijk minder last, welp? Trouwens, hoe zou je kunnen, nietwaar? De steppe is weinig aantrekkelijk... je bent vrij, om in het kamp te gaan waar je wilt. De roos der steppe blijft hier; tenslotte is een vrouw veranderlijker dan de steppenwind.'
Het gelaat van de vrouw, die met haar gehelmde krijgers ver in het noorden geland is, drukt slechts vastberadenheid uit.
'Moerassen,' zegt Winonah met een hoofdknik... 'het klopt met wat de Vala zei – volgens haar moeten wij hier in de bocht van de grote rivier aan land gaan en dan in oostelijke richting verder trekken. Daar,' voegt zij er bijna onhoorbaar aan toe, 'zal ik mijn man weerzien...'
Wanneer de krijgers, die zij op verkenning heeft uitgezonden haar vertellen, dat ze sporen hebben gevonden van jagers en haar wijzen op de vele rookpluimen aan de horizon knikt zij tevreden.
'Ginds moet een groot kamp zijn. Daar gaan we heen!'

Gespannen luistert Erwin naar Tsacha. Met toegeknepen ogen beziet de nomade Chu Ghandra. 'Ga toch rusten, melieve. Mijn dappere krijgslieden uit het noorden kunnen niet ver meer zijn... En... zijn ze eenmaal hier, dan ben ik klaar.' Sissend komen de laatste woorden over zijn lippen. 'Dan o roos, zal je vader, de machtige Khan, kennis maken met mijn zwaard...'

Terneergeslagen loopt Erwin door de legerplaats. De spanning onder de nomaden is bijna tastbaar. Alles is klaar voor de aanval op het kamp van Bor Khan en er wordt slechts op de versterkingen uit het noorden gewacht. De krijgers korten de tijd met schijngevechten, waarbij het er soms warm toegaat. Er zijn nu reeds enkele dagen verstreken en in die tijd heeft de jonge Noorman de mogelijkheid voor een ontsnapping terdege onderzocht, maar steeds stuitte hij weer op de wachtposten van Tsacha. Fel schopt hij een steen weg, wanneer hij in gedachten opnieuw de spottende stem van de nomade hoort. 'De schurk denkt dat ik een kind ben, daarom laat hij mij vrij rondlopen,' mokt de jongen. Zijn hand tast naar het kleine jachtmes, dat Tsacha hem met een smalende opmerking heeft laten behouden. Een kleine Norenzoon, slechts met een mes bewapend, is immers reddeloos verloren in de eenzaamheid van de steppen.
'En toch moet het lukken,' gromt Erwin. 'Ik zal er mij wel door slaan...' Met een stuurse blik slaat hij de boogschutters gade, die uur na uur onvermoeibaar oefenen. En ondanks alles maakt zijn wrevel plaats voor bewondering, wanneer hij ziet hoe weergaloos de ene pijl na de andere zuiver in het doel slaat.
'Ja, ja, schieten, dát kunnen ze...'
Als hij ziet dat de boogschutters hem opmerken, slentert hij achteloos weg. Eensklaps hoort hij een opgewonden rumoer aan de noordelijke zijde van het kamp. Onder de schildwachten is daar een vreemde beroering ontstaan. Zij wijzen naar de twee ruiters die in de verte naderen.
Ongetwijfeld behoren zij tot Tsacha's krijgsmacht in het noorden. Een spookachtige gestalte gezeten op een kreupel paard, rijdt voor hen uit, en wanneer de vreemdeling de argwanende blikken bemerkt, barst hij in een stuipachtige lach uit. 'Terzijde! Maak plaats voor twee vermoeide boodschappers, jakhalzen!' krijst hij met een opgewonden armzwaai.
Hoewel Tsacha's krijgers niet voor een kleintje vervaard zijn, wijken zij onwillekeurig voor de vreeswekkende verschijning terug. 'Voort dwazen! Ga je meester vertellen, dat we een boodschap voor hem hebben... maar doe het kalm aan, hehehe, want waar Alhabar is, zijn de boodschappen meestal niet zo prettig.' En op de gehele steppe werd zelden een huiveringwekkender lach gehoord...

De uitgeputte toestand waarin de boodschappers de tent van Tsacha zijn binnengewankeld, heeft de legerplaats in grote beroering gebracht. De krijgers staan opgewonden met elkaar te praten en steeds meer drommen zij samen rond Tsacha's tent. Zij loeren vreesachtig en niet begrijpend naar Alhabar, die koelbloedig het beste plaatsje naast het vuur heeft opgezocht en gulzig een groot brok gekookt vlees uit de pot prikt.
'Eten geeft kracht,' kakelt hij voldaan. 'Hoe meer vlees, hoe liever, hehehe!' Het vet druipt hem van zijn kin. 'Sta me niet zo aan te staren, kinkels, ik heb het eerlijk verdiend. Had ik ze niet de weg gewezen, die twee knapen hadden dit kamp nooit gevonden, al zeg ik het zelf!' Beduusd staart Erwin naar die stuipachtige gestalte en een vreemde angst bekruipt hem, wanneer hij een ogenblik diens felle glimmende oogjes op zich gevestigd voelt.
Een harde hand duwt hem eensklaps in de rug en als hij verschrikt opkijkt, staat Rorik naast hem. 'Kom mee! Snel!'
Er is iets in de hese stem van de verrader, dat Erwin dwingt te gehoorzamen. 'Er schijnt iets gebeurd te zijn in Tsacha's schuilplaats in het noorden,' fluistert Rorik jachtig. 'In plaats van Bor Khan aan te vallen, vertrekt het hele stel naar het noorden!'
'Wat kan mij dat schelen,' snauwt Erwin, terwijl hij aanstalten maakt weg te lopen. 'Schiet op! Ik praat niet met verraders.'
'Nee, wacht!' De afvallige Noorman grijpt zijn jonge landgenoot bij de arm. 'Het is nu tijd als je ontsnappen wilt, prins. Niemand let op je, ze hebben alleen maar oog voor die idioot bij dat vuur. Vlucht! Vlucht, prins Erwin.'
Razend snel flitsen de gedachten door het hoofd van de jongen. Is dit een valstrik? Als Rorik hem werkelijk helpen wil, dan is hij niet langer een vriend van Tsacha... Maar waarom vlucht hij dan zelf óók niet? De roodharige Viking schijnt Erwins gedachten te raden. 'Ik moet blijven, prins, er is nog... zoveel goed te maken... Voorzichtig; men kijkt naar ons...!'
Haastig slentert Rorik weg tussen de tenten. De onophoudelijke snaterende Alhabar kijkt hem met tintelende ogen na. De zonderling trekt met zijn vreemde gedrag steeds meer toeschouwers en dat schijnt hem kostelijk te vermaken. Wanneer Erwin na een korte aarzeling behoedzaam tussen de tenten verdwijnt, hoort hij nóg half hoe Alhabar plotseling krassend begint te lachen met lange gierende uithalen.
Voorzichtig, elke zenuw gespannen sluipt Erwin naar de uitgang van het kamp. Maar de nomaden hebben slechts oog voor Alhabar. De jonge Noorman kromt zijn rug. Zijn spieren spannen zich... een sprong... en lenig als een panter verdwijnt hij in de beschutting van het gebladerte.

'Ik verwacht dat alles ten snelste gereed is voor het vertrek. De vervloekte Bor Khan kan wachten!'
'Ja zeker, die ellendige Khan kan wachten, wachten tot het Tsacha de machtige belieft, hem aan te vallen, hehehe,' krast Alhabar handenwrijvend. Verstoord kijkt Tsacha hem aan en vervolgt dan: 'Khandu, jij hebt het bevel over de mannen die ik hier achterlaat om de gevangenen op te wachten. Op de Noorman en zijn trawanten.' Hij grijnst: 'Hoe verheug ik mij over het weerzien met mijn goede Kohorr...' Glimlachend keert Tsacha zich om en zijn ogen zoeken Erwin. 'Vervloekt, waar is de hondenzoon,' snauwt hij. 'Jajaja, waar verstopt je welp zich nu?' herhaalt Alhabar kraaiend van genoegen zijn vraag. Het volgende ogenblik schijnt hij te beven onder de ijzeren greep van de nomade. Deze schudt het bouwvallige lichaam door elkaar. 'Zeg mij dwaze vreemdeling...' sist Tsacha, 'wat beduiden de woorden die je spreekt? Liet jij de knaap ontsnappen? Ben jij wellicht een vermomde Noorman? Spreek!'
De voerman stoot een hortende lach uit en snakkend naar adem gorgelt hij: 'Een Noorman, heer? Ik weet... niet... waarover... je spreekt. Zou ik, die een man des vredes ben, Tsacha de machtige durven weerstaan? Nee immers? Ik bracht je slechts je krijgers, keurig bij je voor de tent, hehehehe!'
Fronsend tracht Tsacha nog eenmaal het glibberige gelaat van de voerman te doorgronden, dan stoot hij hem bruusk van zich af. 'Een bezetene is dit! Khandu! Haal hem terug, de hondenzoon!'
Hijgend worstelt Erwin zich een weg door het zwiepende, venijnige struikgewas. Bloed druppelt uit een schram op zijn voorhoofd.
Wanneer hij iets denkt te horen, krimpt hij ineen als een egel die gevaar ducht. Ingespannen tracht hij de geluiden te onderscheiden. Het bloed bonst hem in zijn slapen. Zijn speurende ogen boren zich door het beschermende gebladerte, maar zij ontdekken niets. Nauwelijks is hij echter luttele meters gevorderd of opnieuw duikt hij ineen.
Ja, nu hoort hij het heel duidelijk. Paardenhoeven dreunen op de steppengrond. Er klinken verwarde kreten... En terwijl hij zich ademloos tegen de grond drukt, snellen de eerste achtervolgers rakelings aan hem voorbij.

Roerloos blijft Erwin tussen het struikgewas liggen, terwijl de mannen van Tsacha zoekend en speurend voorbij trekken.
Wild klopt zijn hart wanneer hij hun donkere schaduwen op enkele meters afstand ziet halt houden. Zijn hand omklemt het kleine mes, dat Tsacha hem liet. Hij zal zich niet zo maar overgeven.
Met gesloten ogen haalt hij diep adem en als de nomaden hun paarden weer aanzetten en snel verdwijnen blijft hij nog lang bewegingloos liggen.
Uit de legerplaats klinkt het geluid van hoefgetrappel en snauwende bevelen. De hoofdmacht van Tsacha gaat op mars.
Maar door het gebladerte flikkert het vage schijnsel van wachtvuren; Tsacha heeft dus krijgers achtergelaten. Na het invallen der duisternis volgt Erwin zijn weg, elke zenuw gespannen.
Hij is met alle zintuigen op zijn hoede voor nieuw gevaar.
Als een jachthond probeert hij de weg te volgen, die zij dagen geleden gekomen zijn. De stilte van de steppennacht hangt rondom hem en soms houdt hij met ingehouden adem stil als hij de grillige vorm van een boom voor een menselijk wezen aanziet.
De onzichtbare dierenwereld van de steppe is ontwaakt en de geheimzinnige geluiden die hem omringen, jagen hem de rillingen over de rug.
Donkere, vage gestalten met vurige rode ogen, glijden weg in het duister als hij voorbijkomt. En van over de heuvels draagt de wind het klagelijke gejank van een steppenwolf naar hem over.
Maar hoewel hij af en toe zijn vrees nauwelijks baas kan, zet de kleine eenzame gestalte zijn tocht uur na uur voort. Onvermoeibaar, soms in looppas, dan weer rustig voortstappend.
Een Noorman versaagt immers nooit...
Tegen het einde van de nacht dreigen zijn krachten hem te begeven. Maar op hetzelfde ogenblik dat hij zich dodelijk vermoeid op de grond wil laten zakken, veert hij weer op.
Aan de horizon verraadt een dichte bebossing de aanwezigheid van een rivier en heel, heel vaag hangt de zwakke rode gloed van een kampvuur boven de boomtoppen. Even aarzelt de jongen.
Dan snelt hij als een donkere, vage schim de bomenrij tegemoet...
Zijn het vrienden of vijanden...?

Als Erwin de bomenrij bereikt, blijft hij even met kloppend hart staan. Felle gele ogen staren hem aan en de grauwe vacht van een wolf of jakhals verdwijnt geluidloos in het duister. De jongen grijpt zijn dolk en huivert, terwijl hij zijn weg behoedzaam voortzet. De glinstering van water doet hem eensklaps stilhouden.

Tussen hem en zijn doel bevindt zich de rivier. Nu moet hij niet alleen de bescherming van het struikgewas verlaten, maar tevens kan het minste geplas van het water zijn aanwezigheid verraden. Ingespannen tuurt hij in de richting van het kamp, maar het gebladerte beneemt hem het uitzicht. De stilte rond het vuur lijkt er echter op te duiden, dat alles daar in diepe rust is en na een korte aarzeling besluit de knaap het erop te wagen. Hij staat op het punt zich in het water te begeven, als hij de gekluisterde paarden ziet, die hem vanaf de andere oever met onrustig bewegende ogen gadeslaan. De dieren stoten een dof gebries uit en een van hen hinnikt zacht. Op hetzelfde moment ontstaat er beweging in het kamp. Een slaperige stem mompelt een verwensing en even later verschijnt de kampwacht met een brandende tak op de rivieroever. Lenig als een slang kronkelt Erwin weg in de duisternis van het kreupelhout. Dichtbij klinkt kort en schel het jankend geblaf van een jakhals. Met driftige stappen steekt de man de rivier over.

'Verwenste mormels,' gromt de wachter, als hij de rode gloed van vele paren ogen ziet en met een wijde uithaal slingert hij de fakkel de wegvluchtende schaduwen achterna. Erwin krimpt ineen als de knetterende tak vlak bij hem neerploft. Wanneer de man de tak terug gaat halen, zal hij bemerken, dat er niet alleen jakhalzen rondom de legerplaats sluipen. Er gebeurt echter niets en even later verraadt een luid geplas, dat de schildwacht naar het kamp terugkeert. Nog lang nadat de tak uitgebrand is, ligt Erwin roerloos in zijn ongemakkelijke houding.

Dan richt hij zich voorzichtig op en in een wijde boog om de paarden heensluipend, steekt hij ver stroomafwaarts de beek over.

Behoedzaam nadert hij de kampplaats een tweede maal. Een eenogige nomade zit te dommelen bij het vuur en met kloppend hart kijkt Erwin naar de mannen, die daar tegen de bomen gebonden zitten. Halfra, Orm, Kohorr en nog andere nomaden, allen gevangen... maar zijn vader is niet bij hen. De knaap aarzelt. Hoe kan hij, alleen, slechts gewapend met een klein jachtmes, al deze mensen bevrijden? Hij omklemt zijn dolk met trillende vingers en denkt diep na. Dan komt er een vastberaden koppige trek op zijn gezicht en geruisloos sluipt hij naar voren...

Met een onbewogen gezicht staart Kohorr voor zich uit. Hij heeft de hele nacht geen oog dichtgedaan. Met taai geduld heeft hij keer op keer getracht zijn knellende boeien los te werken. Zijn polsen en handen zijn stijf en pijnlijk van de inspanning, maar het is alles vergeefs geweest.
De nomade koestert geen enkele verwachting meer over zijn lot, wanneer hij eenmaal aan Tsacha overgeleverd is. Met de berusting van een dier kan hij slechts vaststellen, dat hij machteloos is, volkomen machteloos...
Eensklaps verstijft hij. Het koude lemmet van een mes glijdt langs zijn handen en het volgende ogenblik vallen de knellende banden omlaag. Hij wil opspringen maar een nauw hoorbare stem sist: 'Wacht op het mes!' Hij knikt onmerkbaar en blijft roerloos in dezelfde houding zitten.
Een zwak geritsel achter hem verraadt, dat zijn geheimzinnige redder onderweg is naar de andere gevangenen. Na een scherpe blik op de sluimerende wachter gluurt hij naar Halfra die evenals Orm en de anderen in een diepe slaap is. Iedere spier van zijn lichaam is gespannen. Mochten zij zich verraden, dan moet hij ingrijpen, vóór de wachter alarm slaat...
Het zweet staat Kohorr op het voorhoofd en de spanning is haast ondraaglijk.
Met een rochelend gesnuif ontwaakt heer Halfra. Verbaasd knippert hij met de ogen.
Wat is dit nu? Te deksel, heeft iemand zijn touwen doorgesneden? Hij staart schaapachtig naar de wachter, die opgeschrikt door de vreemde geluiden, met een slaperig oog naar hem loert. 'Is er wat?' snauwt de nomade achterdochtig. Halfra staart loom naar zijn voeten. 'M-muggen,' mompelt hij dan haastig, terwijl er wanhoop in zijn stem ligt. 'Ik kan ze niet wegjagen...'
De schildwacht grijnst vol leedvermaak en het duurt niet lang of zijn hoofd zakt weer opzij...
Een diepe gespannen stilte daalt over de kampplaats. Kohorr laat geen oog meer van de gestalte bij het vuur af. Na wat hem een eeuwigheid toeschijnt, hoort hij weer de stem van zijn onbekende redder. 'Het mes is het teken!'
Kohorr voelt het heft van een korte dolk in zijn hand en snel glijden zijn ogen langs de andere gevangenen. Hier en daar knikt er een haast onmerkbaar. Dan spingt de nomade lenig als een kat op, heft zijn hand en het volgende ogenblik flitst het koude staal onfeilbaar en dodelijk het doel tegemoet...

Als door een onzichtbare hand geveld, knakt de wachter met een klagelijke zucht voorover. Op hetzelfde ogenblik springen de gevangenen als één man overeind. De ijselijke kreet waarmee Orm aan zijn opgekropte gevoelens lucht geeft, dreigt echter alles nog te bederven. De slapenden rond het vuur schrikken wakker, maar als een lawine stort de groep bevrijde gevangenen zich op hen.

'Joho, smerige Dwarskrab!' De strijdkreet van de roerganger gaat over in een wellustig gegrom, als hij hijgend en proestend op de dichtstbijzijnde krijger neerploft. Zijn verweerde vuisten roffelen neer op zijn slachtoffer. 'Ik spoel je de voeten! Dit is het mooiste van mijn leven, hahaha! Weg met alle landhaaien; over de planken ermee!' Met enkele zwakke pogingen probeert de verraste krijger zich te verdedigen, maar de aanval van Orm kwam te snel. Geluidloos zakt de man ineen en de kleine zeeman stort zich alweer brullend op een nieuwe tegenstander. Met een gevoel van machteloosheid ziet Erwin de strijd ontbranden, maar zijn aarzeling duurt slechts kort.

Hij grijpt het zwaard van Orms eerste slachtoffer en mengt zich dan dapper onder de vechtenden. Geluidloos als een wilde kat, hanteert Kohorr zijn dodelijk mes. Met schier onfeilbare zekerheid flitst het blanke staal keer op keer door de lucht en de snelheid waarmee het mes zijn hand verlaat is haast niet te volgen. Terwijl Kohorr onder een ijzingwekkende stilte zijn strijd levert, dreunt de kampplaats onder de luide kreten van Halfra.

'Volg mij, mannen, ik ben de aangewezen man om jullie aan te voeren!' buldert hij krijgshaftig, terwijl hij zijn vuisten dreigend in de richting van de boomkruinen balt. 'Ten strijde, trouwe makkers!' Zijn ogen schijnen te stijgeren in zijn oogkassen van strijdlust en onder het alles overstemmende gebrul van Halfra buitelen vriend en vijand, als één grote onontwarbare, grommende, hijgende kluwen door 't stof...

Er gaat een schok door Eric heen, als hij na dagenlange tochten door de steppe plots aan de horizon ruiters ziet opdoemen. Zes krijgers met hun pakpaarden. Snel zoekt hij dekking in een laag bosje en slaat de nadering van de troep gade. Maar eensklaps doet een bekende stem hem verheugd opspringen. Die stem... en die daverende lach, dat kan niemand anders dan Halfra zijn.

Nu kan hij duidelijk het vertrouwde gezicht van de krijgsman onderscheiden en naast deze Erwin...

Met een stem, die schor is van aandoening, snelt de Noorman zijn zoon tegemoet en de anderen houden beducht hun paarden in.

'Te deksel, dat is de koning,' brult Halfra, maar dan zwijgt hij plots. En terwijl de nomaden met grote belangstelling de begroeting tussen vader en zoon gadeslaan, wendt hij met een heftig gesnuif het hoofd af. 'Ahum, zie jij ginds... eh... ginds,' mompelt hij schor.

'Als ik mij niet bedrieg, is het een van die zeldzame... eh... zeldzame... "edelkwakers",' gromt Orm. En met een stekende blik laat hij zich behoedzaam op de grond zakken. 'Wij dachten dat je dood was,' mompelt de roerganger, terwijl hij Eric de hand schudt. 'Maar wat niet is, kan komen, vooral nooit de moed opgeven! Dat jochie van je heeft ons mooi door een eindje vuil vaarwater heen geloodsd. Of het veel zal helpen weet ik niet, maar het was beslist een nette streek.' 'Jij bent in staat met je lompe taal de grootste heldendaad door de modder te sleuren!' briest Halfra in edele verontwaardiging.

Een gevoel van trots doorstroomt Eric, als hij van Halfra hoort, op welke wijze zij door Erwin bevrijd werden...

'Eh... eh... en onder mijn bekwame leiding versloegen wij toen de schurken!' vervolgt Halfra verder. 'Kohorr bewaakt nu het kamp van Tsacha. Wij zelf zijn op weg naar Bor Khan, voor versterking.'

'Begrijp jij overigens, waarom Tsacha zijn voorgenomen aanval op Bor Khans kamp opgegeven heeft?'

De Noorman schudt nadenkend het hoofd.

'Het is vreemd, er moest iets voorgevallen zijn; iets dat zijn aanwezigheid in het noorden noodzakelijk maakte...'

'Te paard, mannen. Wij gaan Tsacha achter na!'

Voor alle zekerheid zendt Eric enkele der nomaden naar Bor Khan om hem in te lichten en versterkingen te vragen. Dan keren zij in draf op Halfra's spoor terug.
Reeds van ver ontwaren Erics scherpe ogen de twee nomaden, die bij hun nadering uit een bosje tevoorschijn komen.
'Breng ons bij je aanvoerder,' beveelt hij, terwijl hij snel uit het zadel springt.
'Hier ben ik, o Khan,' klinkt een donkere stem uit de struiken. De takken wijken uiteen en Eric kijkt in de felle spleetogen van Kohorr. 'Je komt als geroepen, de overmacht is te groot,' zegt de oude nomade zacht, terwijl hij Eric op enkele rookspiralen in de verte wijst. 'Zij zijn daar met twintig man, allen zwaar bewapend. Vermoedelijk werden zij achtergelaten om onze komst, als gevangenen van Tsacha, af te wachten.'
Hij lacht grimmig en knikt Erwin vriendelijk toe.
'Hun wachten is vergeefs, dank zij dit wolvenkind... Je telg zal een groot krijger worden, o Khan. Als mijn beenderen reeds lang verbleekt zijn op de steppe, zullen zijn roemrijke daden nog verhaald worden aan ontelbare kampvuren.'
De jongen voelt het bloed naar zijn wangen stijgen bij de lof van deze man.
'Wat drommel, twintig nomaden? Daar draait een krijgsman als ik zijn hand niet voor om!' blaft Halfra moedig.
'Ten aanval, koning! Geeft slechts het sein en ik storm voorwaarts.' 'Waanzin!' antwoord Eric kort. 'Zij zijn ver in de meerderheid en wij kunnen geen man missen. Een list, Halfra, géén strijd ditmaal!'
Kohorr knikt instemmend. 'Wij omsingelen hen vannacht,' zegt Eric en na een korte overdenking zet hij zijn plan uiteen.
'Bij het aanbreken van de dag rijdt een van ons openlijk hun kamp binnen, zegt, dat zij ingesloten zijn door honderden van Bor Khans beste krijgers en dat zij slechts hun leven kunnen redden met een onmiddellijke overgave.
Hoog spel, ik weet het, maar als wij ze kunnen overbluffen, hebben wij de hele troep overmeesterd, voordat zij van hun verbazing bekomen zijn.'
De Noorman zwijgt en de anderen kijken elkaar onzeker aan. 'Jij bent sluw en vermetel, o Khan,' zegt Kohorr aarzelend. 'En het is een goed plan, maar...'
'O ja, het plan is best,' mompelt Orm. 'Alleen ben ik benieuwd, wie van ons zo gek is om als een blinde paling in die fuik te zwemmen... ik heb rare verhalen horen vertellen, maar dit...'
'Die "blinde paling" ben ik,' zegt Eric rustig. 'Morgen bij het krieken van de dag...'

'Hoe nu? Je ontneemt mij de kans op een roemrijk gevecht en wilt dit weer alléén opknappen?' krijt Halfra hevig verstoord. 'Voorwaar, ken je de dapperste van je vrienden zó slecht? Ik protesteer! Ahem! Ik ben de juiste man hiervoor! Ik ga!'
De Yarl slaat zich dreunend op de borst. 'Sjonge, hij heeft nog gelijk ook,' snuift Orm. 'Bij een bluf-vertoning komt hij natuurlijk pas goed tot zijn recht...'
Eric schudt aarzelend het hoofd, maar Kohorr valt de roerganger bij en tenslotte geeft de Noorman toe.
'Zoals je wilt, Halfra.'
'Laten wij thans opbreken, onderweg bespreken wij het plan verder.'
Behoedzaam begeven zij zich op weg en op ruime afstand van het vijandige kamp wordt afgestegen. 'Hier laten wij de paarden achter,' fluistert de Noorman. Erwin wordt met de bewaking van de paarden belast, en slechts nadat zijn vader hem verteld heeft, dat deze taak altijd aan de beste krijgers ten deel valt, legt de knaap zich bij die beslissing neer.
Geluidloos omsingelt het handjevol mannen nu het slapende kamp. Wanneer het eerste vale morgenlicht langs de hemel strijkt, sluipt Halfra terug naar de paarden. Even later vertelt hoefgetrappel Eric, dat het gevaarlijke spel begonnen is. De zwierige Yarl zit fier en kaarsrecht in het zadel, maar met een gevoel van grote bezorgdheid kijkt de Noorman hem na. Hij heeft nu reeds spijt toegegeven te hebben aan Halfra's verzoek. 'Ik bedacht de list en niemand anders dan ik had er zijn leven mee mogen wagen,' peinst hij. 'Eén verkeerd woord of gebaar en het is bekeken...'
Als door een adder gebeten springen de dommelende wachters bij het vuur op, als zij de vage ruitergestalte op het kamp zien toerijden.
'Halt!' snauwt een van hen. 'Wie daar!?'
Maar de vreemde rijdt zwijgend en met een onverstoorbaar gezicht op de lichtcirkel toe.
'Vervloekt... het is een der Noorse honden, en hij is vrij,' sist de tweede wachter, terwijl hij met een bliksemsnelle beweging een pijl op de pees legt.
'Schiet niet, jij!' schalt Halfra's stem. Zijn houding is zo zelfverzekerd, dat de schildwacht onwillekeurig de boog laat zakken en de ruiter verbouwereerd aanstaart. Maar de ander is allerminst onder de indruk. Hij geeft zijn metgezel een por in de ribben en snauwt: 'Schiet, zoon van vrees, schiet, of dit wild is mijn!'
En met een ruk brengt hij de boog omhoog...

'Speel niet met je armzalig leven, gek! Je bent een kind des doods vóór je pijl de boog verlaten heeft!'
De stem van Halfra schijnt te trillen van dreiging, als hij met een sierlijk gebaar de hand opheft. Bijna gelijktijdig boort zich een pijl in de grond, vlak voor de voeten van de nomade, die geschrokken achteruit deinst. 'Zie jij nar, hoe nutteloos je verzet is? Eén teken van mij, en je loopt rond met meer pijlen dan een stekelvarken pennen heeft. Kortweg, jullie zijn omsingeld! Honderden bogen zijn op jullie gericht, hahaha! Je zit als een rat in een val!'
Onder het spreken is achter hem geluidloos een krijger uit een der tenten tevoorschijn gekropen. De man heft grijnzend zijn boog, maar op het zelfde ogenblik flitst een pijl rakelings langs hem heen en slaat met een nijdige tik in de tentwand. Stijf van schrik laat de nomade boog en pijl vallen en slaakt een rauwe kreet. De edelman keert zich koeltjes in het zadel om en knikt hem minzaam toe.
'Komaan, komaan, treedt nader, goede man, waar ik sta is het nog wel veilig, geloof ik, hahahahaha!'
De nomade waggelt beduusd naderbij en nu blijken de twee wachters ook eensklaps de lust tot vechten verloren te hebben. Zij werpen hun bogen wel als waren zij bevreesd zich er aan te branden. De overige nomaden, gewekt door Halfra's machtige stemgeluid, zijn eveneens te verbluft om aan verzet te denken. Op een bevel van de edelman werpen zij hun wapens met onderdanige ijver in het struikgewas en laten zich als een groep lammeren bijeen drijven.
Het volgende ogenblik springen Eric en zijn mannen tevoorschijn en de overrompelde nomaden zijn gebonden voor zij beseffen, dat zij brutaal beetgenomen zijn. 'Welaan, mijn schaapjes, een wat vrolijker gezicht op deze schone morgen,' snuift Halfra vermanend, terwijl hij met een gelaat dat glimt van tevredenheid rondstapt.
'Jij jakhals! Vervloekte Noorse hond!' scheldt een der kerels in machteloze woede aan zijn boeien rukkend. 'Het was je nooit gelukt, als we dit geweten hadden!'
Halfra wuift hem minzaam toe. 'Je bent een olijkerd, man! Dat is nu juist de hele grap, nietwaar? Men kan niet alles weten, hahahaha!' Hij slaat zich bulderend op de knieën en de gezichten der nomaden staan zwarter dan ooit.
'En nu, mijn duifjes,' gebiedt Halfra met een zwierig handgebaar. 'Een twee, hup twee, in het gelid en voorwaarts mars, regelrecht naar Bor Khan... Want als ik mij niet vergis, hebben jullie steeds verlangd naar hem op weg te gaan, zij het op een andere manier...!'

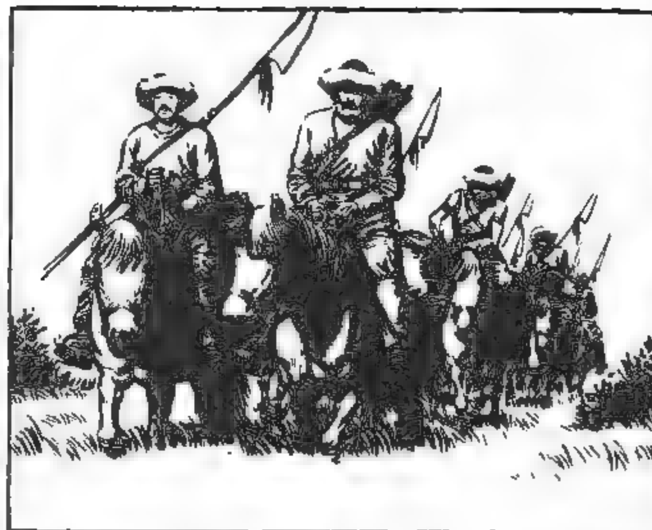

Als de gevangenen, vastgebonden op hun paarden, onder bewaking van twee mannen vertrokken zijn, knikt Eric Halfra goedkeurend toe.
'Je hebt het spel voortreffelijk gespeeld, Halfra!'
De goede kerel zwelt van trots en schrijdt indrukwekkend op de nomade toe, die door Eric terzijde gehouden is om ondervraagd te worden. Met een breed gebaar beveelt hij de man voor de Noorman te verschijnen.
Eric kijkt zijn gevangene onderzoekend aan. 'Welk is de reden voor Tsacha's vertrek naar het noorden?' begint hij de ondervraging. Er komt een onwillige trek op het gelaat van de nomade. 'Spreek!' bast Halfra. Met een schichtige blik op de edelman antwoordt de gevangene toonloos: 'Boodschappers melden, dat vreemde krijgers geland zijn, oh machtige...' 'Welke krijgers?'
Eric kijkt de gevangene scherp aan, maar de man vertrekt geen spier. 'Lieden als jullie, bleek van gelaat, wit van haar...'
De Noorman houdt de adem in. 'Lieden als ik... Noormannen?' Het kúnnen mijn krijgers zijn, denkt hij, zou mijn boodschap dan toch Noorwegen bereikt hebben? Hij staart naar de grond. 'Het is wel,' knikt hij. 'Mijn zoon sprak van een vreemde krijger, die zich bij de boodschappers bevond... hoe zag hij er uit?' 'Hij was vreeswekkend, zeer vreeswekkend, Khan... lang, mager en een stem die kraakte gelijk een dode boom in de steppenwind...' 'Alhabar,' peinst Eric, 'dus toch weer Alhabar.'
'Vreemd... welke rol speelt de zonderlinge man toch... Naar Erwins verhalen te oordelen zou men geneigd zijn te geloven, dat de voerman bewust de aandacht van de nomaden afgeleid heeft, om daarmee Erwins ontsnapping te vergemakkelijken...'
De Noorman schudt peinzend het hoofd. Dan staat hij op. 'Bindt hem!' zegt hij tegen Orm, die de gevangene argwanend staat te bekijken. 'Hij zal ons tot gids leiden, wij rijden naar het noorden, Tsacha achterna...'
Weinige ogenblikken later verlaat de kleine troep het bivak der nomaden. De gevangene, die als gids naast de Noorman rijdt, kijkt hem met een half medelijdende glimlach aan, maar in zijn ogen glinstert een wrede spot als hij langzaam zegt: 'Jij bent vermetel, heer... zéér vermetel... Jullie zijn met weinigen en Tsacha's krijgsmacht is groot... Het is een lange tocht naar de moerassen van het noorden... Maar geniet er van, zolang je nog kunt... want zonder twijfel zal dit je laatste tocht zijn; in de strijd tegen Tsacha heb jij een kans, in de strijd tegen je eigen zwaard... geen...'

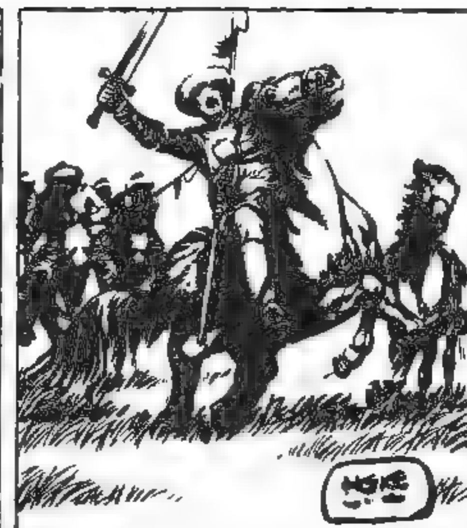

'Brr, dit wachten werkt op m'n zenuwen! Wachten waarop? ...
Hoeveel dagen liggen wij hier nu al?' De oude Noor, die zijn ongeduldige metgezel op deze vooruitgeschoven wachtpost zwijgend heeft aangehoord, kijkt langzaam op.
'Tja, de koningin denkt, dat de koning daarginds is, omdat de Vala het gezegd heeft.' Nadenkend staart de ijzervreter in de verte. '...in mijn tijd...'
'Ja, ja, ik weet het, begin nu maar niet meer over vroeger,' valt de ander hem bits in de rede. 'Ik vind het anders niets gedaan met een vrouw aan het hoofd...' Snel heft de grijsaard zijn hand op.
'Zwijg melkmuil! Wat weet jij van vroeger? En geef liever je ogen de kost, daar zit je hier voor. Kijk, daar in de verte.'
'Verdraaid, ruiters!' De andere is zijn ontevredenheid vergeten en gespannen zien beide Noormannen de stippen snel naderbij komen. Zij houden hun bogen klaar. 'Nomaden,' gromt de oude en zijn ogen krijgen een harde uitdrukking.
'Ja, dat zie ik,' snauwt de jonge krijger geërgerd. Hij kan het niet goed uitstaan, dat de oude veteraan de ruiters het eerst heeft waargenomen. De groep wordt steeds duidelijker zichtbaar en hun ogen laten de op en neer deinende gestalte geen seconde los.
'Alle duivels, zie je dat!' De oude Noor valt bijna achterover door de kracht waarmee de andere hem in de zijde port.
'Die ene voorop, dat is geen nomade! Dat is er een van ons, zowaar ik leef! Wie zou het zijn, de koning?'
De jonge krijger grinnikt meewarig, 'Nee, natuurlijk niet, oude zeur! Dan zouden ze hem toch nooit zo rustig voorop laten rijden! Kom, ik waarschuw de koningin, ga jij ze tegemoet!'
De oude geeft geen antwoord. Zijn ogen blijven op de ruiter gevestigd. 'Sapperloot, dat... dat... dat is Rorik! Ja, hij is het, zie je die rode baard? Zou hij hun gevangene zijn?'
'Nee, hij praat met die hoofdman, die nomade. Hij is niet gebonden en hij is gewapend ook! Die lui zijn vast bondgenoten van onze koning.'

In stijgende wanhoop laat Rorik zijn ogen over de vlakte dwalen. Hij heeft het de laatste uren elk ogenblik verwacht, maar wanneer plotseling het struikgewas onrustig heen en weer zwaait en drie, vier Noormannen naar voren treden, gaat er een schok door hem heen. Zijn oren suizen, zijn rug wordt ijskoud, wanneer hij de blijde gezichten van zijn landgenoten ziet. Zij houden hun wapens argeloos in de hand en opgetogen klinkt hun begroeting...
'Welkom, Rorik! Breng jij een boodschap van de koning? Welkom! Welkom!'
Tsacha ziet zijn handlanger van terzijde aan en lispelt: 'Aai, zie mijn vriend. Als ratten lopen zij in de val, als ratten. Wees vriendelijk, doe even onnozel als zij. Kijk, DAAR IS ZE!' Rorik wordt lijkbleek. Zijn tong ligt dik in zijn mond en het klamme zweet breekt hem uit, wanneer hij de verheugde stem van Winonah hoort: 'Rorik! Eindelijk! Welkom, welkom!' Zij bloost van opwinding en met opgeheven arm doet zij een stap nader.
Hij vermijdt haar vragende ogen, knikt stug en de woorden, die hij misschien wil spreken, komen als rochelende klanken over zijn lippen. Dan hoort hij Tsacha naast hem met de tong klakken en wanneer hij de nomade aankijkt weet hij, dat het nu komen zal...

Tsacha ontbloot zijn tanden als een jakhals en zijn ogen zijn bijna onzichtbare spleten geworden.
In een flits ziet Rorik de hand naar het zwaard glijden. Dan richt hij zich op en schreeuwt met overslaande stem:

'Terug! Terug! Het is een val! Hij is de doodsvij...'
Zijn woorden gaan over in een verschrikkelijke doodskreet. Razendsnel heeft Tsacha het zwaard getrokken en met één geweldige stoot maakte hij een einde aan het leven van Rorik, die man, die eens zijn vorst verried om het leven te behouden en het nu verliest omdat hij zijn vorstin wil redden. De Noren staan als door de bliksem getroffen rond Winonah. De woorden van Rorik schijnen hun wil om te handelen te hebben verpletterd. Met verbijsterde schrikogen, de hand nog half opgeheven, staart Winonah naar het lichaam van Rorik, dat ontzield van het paard gegleden is. En nog voordat haar krijgers hun wapens kunnen grijpen, heft Tsacha zijn verschrikkelijk zwaard en gilt: 'Voorwaarts! Dood aan de honden! Valt aan!'

'Verraad,' brult Svitjold en terwijl hij met zijn ene hand vrouwe Winonah met kracht achteruit sleurt, heeft zijn andere vuist het zwaard al omklemd.
Op hetzelfde ogenblik weert hij de dodelijke slag af van een nomade en is in een gevecht op leven en dood gewikkeld. De Noren bieden als razenden tegenstand tegen de onstuimige opdringende Tsacha en zijn mannen.
Tsacha schijnt onkwetsbaar. Als een cycloon stormt hij op de Noren in. Flitsend en vonkend maait het zwaard Tyrr om zich heen en geen enkele krijger overleeft een slag van dit wapen. De een na de ander valt en ontzet wijken de Noren terug. Het is alsof het zwaard bezit genomen heeft van Tsacha en nu zelf met briesend geweld het ene leven na het andere voor zich opeist. Svitjolds ogen puilen uit hun kassen van ontzetting. Hij ziet het staal van Tsacha's zwaard sidderen onder een vreemde kracht. Hij ziet, hoe er hels licht uit spat en dan hoort hij het. Het zwaard zingt! Met een klagelijke, naargeestige toon. Het overstemt het gekerm van de stervenden en de rauwe kreten van de strijdenden. 'Achteruit, mannen! Achteruit, het is het zwaard Tyrr!' brult Svitjold met hese stem. 'Boogschutters voor!!!'
De Noormannen nemen zijn kreet over en Tsacha ziet hoe zijn tegenstanders zich snel terugtrekken: buiten het bereik van zijn onoverwinnelijke zwaard. Dan doorziet hij het nieuwe gevaar. Hij heft het zwaard opnieuw en schreeuwt: 'Ze achterna, mannen.' Nog voordat hij een pas voorwaarts kan doen snort de eerste pijlenregen de nomade tegemoet. Drie, vier nomaden storten getroffen ter aarde; de anderen werpen hun zwaarden weg en grijpen ook naar hun bogen. Maar het is alsof de razernij bezit heeft genomen van Tsacha.
'Vooruit!' brult hij. 'Mijn zwaard is onoverwinnelijk. Dood aan de honden...'
Nog even fonkelt het wrede staal in het licht, dan klinkt een in woede verstikte kreet van pijn. Met een doffe slag valt het zwaard uit zijn geopende hand en tandenknarsend staart Tsacha naar de pijl, die zijn arm doorboord heeft...

Nauwelijks heeft Tsacha het zwaard Tyrr laten vallen, of Svitjold springt naar voren. 'Valt aan, mannen! Grijpt het zwaard!' De nomaden dreigen al voor de woest aanvallende Norenkrijgers op de vlucht te slaan, maar de stem van hun gewonde aanvoerder houdt hen tegen en na een korte aarzeling stormen ook zij gillend naar voren.

Terwijl de twee groepen slaags raken, verwijdert Tsacha met trillende vingers de pijl uit zijn arm. In de opwinding van het ogenblik slaat hij geen acht op Chu Ghandra, die zachtjes nadergeslopen is. Pas als hij zich omwendt om het zwaard Tyrr weer op te vatten, bemerkt hij, dat het meisje zich ermee uit de voeten maakt.

'Halt, Chu Ghandra,' hijgt de nomade bleek van schrik en woede.

Hij staat op het punt haar achterna te gaan, als een krachtige stem luid over het strijdtoneel schalt. 'Hierheen mannen! Laat je bogen spreken!' 'De Noorman,' flitst het door hem heen. Als even later de blonde haardos van zijn gevreesde tegenstander door het gebladerte opduikt, maakt een gevoel van radeloze onmacht zich van hem meester. Zonder zich verder om het lot van zijn krijgers te bekommeren, duikt hij haastig weg in de struiken.

Hij duikt ineen, als een aantal Noormannen rakelings langs hem heen stormen. 'Te deksel, waar is de schurk gebleven?' klinkt Halfra's stem verontwaardigd van dichtbij. Tsacha houdt de adem in als de Noor met zijn zwaard door de struiken port. Dan verwijderen de voetstappen zich haastig en grommend wist de vluchteling zich het zweet van het voorhoofd. Roerloos, in een krampachtige houding, blijft hij luisteren naar het rumoer van de strijd, dat allengs zwakker wordt. Nog éénmaal hoort hij de stem van de Noorman hoog boven alles uit een bevel schreeuwen, dan daalt een vreemde stilte neer over het strijdtoneel en behoedzaam richt Tsacha zich op. Nauwkeurig onderwerpt hij de grond aan een onderzoek en een grijns trekt over zijn gelaat als hij de zwakke afdruk van een vrouwenvoet ontdekt.

'Ha, mijn duifje,' mompelt hij triomfantelijk. 'Je zult Tsacha niet ontlopen. En waar jij bent is het zwaard ook, nietwaar...'

Dan sluipt hij haastig achter Chu Ghandra's spoor aan.

Steeds angstig omkijkend spoedt Chu Ghandra zich voort door het kreupelhout langs de smalle rivier. Zij begrijpt, dat zij gevolgd zal worden door Tsacha, of indien deze door de Noren gevangen mocht zijn door de Noorman zelf. Beiden loeren op het zwaard, maar haar vader alleen mag het bezitten, om af te rekenen met de Noorman, die haar versmaadde en Tsacha, die haar gevangen nam... En toch... is het wel goed, wat zij doet...? Tot welke daden zal haar heerszuchtige vader vervallen, wanneer hij het zwaard in zijn bezit heeft? Zij werpt een schichtige blik op het brede, fonkelende lemmet, als een ijle, klagelijke zangtoon haar oor treft.

Dan, met een korte huivering, vervolgt zij haastig haar weg.

Inmiddels is het kamp der Noormannen in grote beroering. Spoedig na het gelukkig weerzien, van Winonah, Erwin en de verloren gewaande koning werd ontdekt, dat niet alleen Tsacha, Chu Ghandra en de raadselachtige Alhabar verdwenen waren, maar ook Kohorr en... het zwaard Tyrr.

Onderzoekend neemt Eric de gevangen nomade – een der weinige overlevenden van Tsacha's krijgers – op. De man zweet van angst onder Svitjolds weinig zachtzinnige ondervraging; maar tenslotte maakt Eric daar een eind aan. Het lijdt geen twijfel, dat hij van al deze verdwijningen niets afweet. Een nauwkeurig onderzoek van de plaatsen waar gevochten is, levert niets op, zodat er maar één mogelijkheid is: één van de vier vluchtelingen is in het bezit van het zwaard.

'Zendt krijgers uit, in alle richtingen!' zegt Eric tot Svitjold. 'Ik vermoed dat Tsacha het zwaard heeft en zal trachten, zijn schuilplaats in de moerassen te bereiken. Misschien kunnen wij hem voor zijn... Snel nu!'

Ter zelfder tijd volgt Tsacha moeizaam het spoor van Chu Ghandra, dat soms bijna niet zichtbaar is. Vloekend breekt hij door het kreupelhout en verwenst de weg, die zij gevolgd heeft, tot een zwak gerucht zijn oor treft. Bliksemsnel duikt hij ineen en verbergt zich onder de laaghangende struiken. Even later gaat een troepje ruiters in galop voorbij. Het zijn Noormannen en Tsacha begrijpt dat zij hém zoeken.

Amper zijn zij uit het gezicht verdwenen of Tsacha kruipt herademend te voorschijn, maar het volgende ogenblik grijpt hem een paniekstemming aan... Chu Ghandra! Het is niet uitgesloten dat de Noren het meisje vinden, en dan valt het zwaard Tyrr toch nog in Erics handen...

Voorzichtig, maar zo snel als het dichte struikgewas toelaat, sluipt Tsacha verder. Het dof geroffel van paardenhoeven verraadt dat er weer een troep ruiters in aantocht is en ijlings verbergt hij zich.
Het is dezelfde troep van zoeven thans op de terugweg. Ze rijden voorbij zonder hem te zien en hij sist tevreden als hij ontdekt, dat ze met lege handen terugkomen, Chu Ghandra is dus aan hun aandacht ontsnapt of hen te slim afgeweest.
'Maar nu tussen ons,' sist hij en steeds op zijn hoede zet hij zijn weg voort. Eensklaps is hij het spoor bijster. Hij moet op goed geluk zijn richting kiezen en vreest al verdwaald te zijn, als hij tussen de struiken een zwakke schittering als van zon op staal ontdekt. Uiterst behoedzaam kruipt hij voorwaarts en verrast staart hij naar het tafereel voor hem. Door vermoeidheid in slaap gevallen, ligt daar Chu Ghandra en naast het meisje, blinkend in het zonlicht... Tyrr, het begeerde zwaard! Dit is zijn kans! Onhoorbaar als een kat sluipt hij naderbij. Het zwaard is al binnen zijn bereik en begerig strekt hij zijn hand uit als Chu Ghandra met schrik ontwaakt en hem een moment wezenloos aanstaart. Van dat ogenblik maakt de nomade een dankbaar gebruik en met een bliksemsnelle beweging grist hij het zwaard naar zich toe. Het meisje deinst verschrikt achteruit als zij de man dreigend ziet naderen, niet wetend wat te doen.
Zal hij haar dwingen hem te volgen... of... maar nee, deze vrouw kan hem alleen maar tot last zijn. 'Verdwijn,' sist hij, het zwaard zwaaiend, en Chu Ghandra springt doodsbenauwd overeind.
Met een tevreden grijns draait Tsacha zich om en verstart op hetzelfde ogenblik... Vanuit het gebladerte staart het van woede vertrokken gelaat van Kohorr hem aan.
'Hond der honden, lang heb ik hierop moeten wachten,' snauwt de oude nomade. 'Nu zul je mijn wraak proeven.' En met een bliksemsnelle beweging heft hij zijn fonkelende, nimmer falende werpmes...

Geen ogenblik verliest Tsacha zijn tegenwoordigheid van geest. Als het mes op hem toesuist, is de pezige nomade een onderdeel van een seconde sneller en door een lenige zijwaartse beweging weet hij het wapen op het nippertje te ontwijken. Er verschijnt angst in de ogen van Kohorr. Nimmer nog zag hij zijn mes falen...

Dan springt Tsacha op hem toe, het onheilspellende zwaard in de vuist. Radeloos draait de oude nomade zich om, maar Tsacha slaat toe en reutelend zakt Kohorr ineen.

Een zangerige toon klinkt zachtjes en klagelijk op uit het wapen, dat nu op een vreemde dreigende manier schijnt te fonkelen. Tsacha schenkt er geen aandacht aan...

Na een laatste koude blik op zijn slachtoffer wil Tsacha wegsluipen als de zwakke stem van de stervende hem onwillekeurig doet stilstaan. 'Ook jouw uren zijn geteld, Tsacha: je zult mij volgen... spoedig... Je bent in de macht van Tyrr, o Tsacha, zoals een kikker in de macht is van de slang... het is...' Dan breekt de stem eensklaps af en even is het, alsof een ijskoude hand zich als een klem om Tsacha's keel legt. De nomade gluurt tersluiks naar het zwaard, dat fel schittert in zijn trillende handen, met een boosaardige gloed, die hij nog nooit tevoren eraan ontdekte. Maar met een ruk draait hij zich om. 'Oùde wijvenpraat,' gromt hij, de bovenlip optrekkend als een blazende kat. 'Een krijger luistert slechts naar de stem van de oorlog.' Hij lacht geluidloos. 'Wij zullen nog menig dansje maken, vriend Tyrr. Naar de moerasburcht dan! De bleke Noorse jakhals zal zijn laatste strijd te strijden krijgen. Niemand kan Tsacha, de machtige weerstaan!'

En met een triomfantelijke flikkering in zijn ogen snelt hij voort.

Met enige vertrouwde krijgers om haar te beschermen, slaat Winonah vanaf een heuvel de aanval op Tsacha's versterkte kamp gade. Zware rookwolken stijgen op, daar, waar de Noormannen takkebossen en ander brandbaar materiaal onder de wallen hebben aangestoken.
Eric laat van twee zijden aanvallen. In haast gemaakte ladders worden tegen de lemen wallen gezet en terwijl de rook der vuren hen aan het gezicht onttrekken, bestormen de Noorse krijgers de borstweringen.
Angst slaat Winonah om het hart als zij ziet hoe fel er wordt gestreden. Zij weet, dat haar echtgenoot ginds in het heetste van het gevecht is en met brandende ogen tracht zij zijn gestalte te ontdekken.
Het lijkt erop, dat de aanval vordert, maar dan ontstaat een wild rumoer, en even later komen enige Noormannen bezweet en opgewonden op haar toestormen. Een van hen is gewond.
'De koning, waar is de koning?' roept de voorste met overslaande stem. 'Wij worden in de rug aangevallen! Door een kerel met een groot zwaard... Hij vecht als een duivel en slaat alles neer...' En inmiddels baant Tsacha zich met een grijns vol triomf als een bezetene een weg door de rijen der Noormannen. Dood en verderf zaaiend met het zwaard, dat schittert en fonkelt als een bliksemschicht, terwijl een angstaanjagende hoge zangtoon de strijdenden in de oren klinkt. Zo nadert Tsacha zijn burcht. Voor dit geweld wijken de onversaagde Noormannen uiteen... en zij laten velen van hun makkers op het slagveld achter. De man met het zwaard lijkt onkwetsbaar en niet meer te stuiten. Thans koestert hij geen vrees meer voor hun pijlen, die afstuiten op het schild van een der gevallen Noren, waarvan hij zich in het begin reeds heeft meester gemaakt. Ook de aanvallers op de stormladders verlaten haastig hun stellingen, als zij de eenzame strijder met zijn verschrikkelijk zwaard zien naderen. En waar Tsacha zich vechtend een doorgang baant, wordt het leeg, als schoongeveegd...
Dan klinkt zijn stem krijsend in overmoed tot zijn mannen in de vesting: 'Naar buiten! Verpletter de Noorse honden, mannen van Tsacha! Volg je aanvoerder, de onoverwinnelijke met het zwaard Tyrr... en de zege is ons...'

Bij het vernemen van Tsacha's strijdroep barsten de belegerden in woeste kreten uit. De poort vliegt open en met een grijns van triomf leidt Tsacha de wilde horde ten aanval. Even poogden de Noorse krijgers stand te houden, maar zij moeten wijken voor het geweld van Tyrr.
Zonder hulp van het vreselijke zwaard zijn de nomaden echter niet tegen de geoefende Noormannen opgewassen en steeds weer moet Tsacha dan hier dan daar een uitval doen om zijn mannen bij te staan.
Het zweet gutst hem van het voorhoofd. Met beide handen omklemt hij het gevest van het moordende wapen en de grijns op zijn gelaat is star en wezenloos. Niet hij, Tsacha, vecht met het zwaard, het zwaard vecht met hém. Niet hij snelt keer op keer zijn mannen te hulp; het zwaard flitst telkenmale dáárheen waar de Noren een bres dreigen te slaan in de rijen van zijn mannen. Vurig en vreselijk slaat Tyrr toe, dodend wat in zijn weg komt. En menigmaal ziet Tsacha een van zijn eigen mannen vallen onder die verterende kracht... Hoewel zij beseffen, dat deze strijd voor hen reeds verloren is, blijven de Noormannen heldhaftig de strijd volhouden. De grote gestalte van Halfra, die nu toont wat hij werkelijk waard is, is steeds in de voorste rijen en dicht naast hem slaat Orm er dapper op los. Mopperend en jammerend geeft de kleine roerganger menig steppekrijger de genadestoot. Knud raakt midden in een groep nomaden. Dit wordt de oude, met doodsverachting vechtende Noorman noodlottig. Het einde komt voor hem zonder genade... Zo gaat het gevecht in en om de moerasvesting door. De gehele dag is de lucht vervuld van het rumoer van deze verschrikkelijke strijd en machtig is de heldenmoed die de Noormannen betonen, zolang zij nog het blonde hoofd van hun koning onderscheiden en zijn krachtige stem hen blijft aanmoedigen.
Eric tracht reeds geruime tijd zich een doorgang te banen om bij Tsacha te komen, maar steeds weer wordt hij door een overmacht in tegengestelde richting gedreven. Met onversaagde moed vuurt hij zijn mannen aan vol te houden, als op een gegeven ogenblik een krachtige zwaardhouw hem van opzij met volle kracht treft. Er komt een floers voor zijn ogen en geluidloos zakt Eric de Noorman ineen...

Als Eric opnieuw tot het bewustzijn komt, is het eerste waar zijn oog op valt, het gelaat van zijn trouwe gade Winonah, die met zorgzame liefde zijn wonden helpt verbinden.
De betrekkelijke rust in zijn omgeving doet hem beseffen, ver van het strijdgewoel te zijn. Met een glimlach poogt de Noorman Erwin, die dicht naast hem staat gerust te stellen. Steeds meer gewonden worden gebracht. Enkele krijgers staan moedeloos bijeen en in het kort vertelt Winonah hoe Svitjold zijn koning met doodsverachting heeft gered van een wisse dood. Hij, Halfra en Orm voeren nu het bevel en bevinden zich nog in de strijd.
'Het is doelloos,' zegt Eric vermoeid. 'Dit gevecht moet gestaakt worden! Er vloeide reeds te veel bloed. Tegen Tyrr is niets bestand. Laat het signaal blazen, vlug! Verzamelen en terugtrekken!'

Terwijl de gewonden snel in veiligheid worden gebracht, geeft een oude Norenkrijger het bekende hoornsignaal en de resten van het eens zo trotse Noormannenleger trekken zich gehavend, in wanorde, terug.
En in het licht van de vallende avond staat Tsacha op de rokende puinhopen van zijn eens zo sterke vesting. De Noren zijn verslagen... Het zwaard Tyrr bracht hem de overwinning. Maar om hem heen ontwaart hij slechts vernietiging en verderf, door datzelfde zwaard aangericht... In de verte ziet hij een kleine groep krijgers... nomaden, zijn eigen mannen. Hij poogt hen terug te roepen, maar zij kijken hem schuw aan en verdwijnen ijlings in het struikgewas... Dan is hij alleen; alleen met de doden en de stervenden... alleen met het puin van zijn burcht... bloedend uit vele wonden... Alleen, met het onoverwinnelijke zwaard Tyrr...

Met een gekreun strekt Tsacha zijn rug. Zijn verwondingen steken en branden, maar hij slaat er geen acht op. Hij weet, dat een groep Noorse krijgers de dans ontsprongen is, en met een grimmig gezicht strompelt hij in de richting waarin hij hen zag verdwijnen. Te midden van de gesneuvelde Noren en nomaden richt zich een gestalte met moeite overeind. 'Water! ! Tsacha! Eén slok water, wij streden naast elkaar, kun je dat vergeten...'

Tsacha luistert niet, en met een laatste krachtinspanning gilt de man hem na: 'Sterf dan, hond, zoals jij mij laat sterven. Geen jakhals zal om je dood janken! Jij die minder bent dan een jakhals...!'

Even wendt Tsacha zich om en zijn blikken glijden afwezig over het slagveld. Dan verdwijnt zijn gestalte wankelend achter een heuvel. Het machtige zwaard rust zwaar in zijn hand en plots bemerkt hij het gewicht van het enorme wapen... Vreemd, in het gevecht had hij daar geen merkbare hinder van, integendeel scheen het toen merkwaardig licht. Hij fronst de wenkbrauwen. Met Tyrr in de vuist kan hij opnieuw de strijd aanbinden tegen het Noormannengebroed, maar wellicht is het beter te wachten tot zijn wonden genezen zijn en hij het zwaard weer hanteren kan als voorheen. Strompelend zet hij zijn weg voort.

Geleidelijk gaat de drassige grond over in de droge steppe. Zwaarder en zwaarder wordt het glinsterende zwaard in zijn hand, en steeds langzamer komt hij vooruit. Ja, het is zeker beter de strijd uit te stellen tot hij weer geheel genezen is... Op een veilige plaats zal hij zijn wonden verzorgen en dan... 'Ha, dan veeg ik het Norengebroed van de aarde en mét hen die oude aftandse Bor Khan...' mompelt hij schor.

Opeens treft een vreemd geluid zijn oor. In de beschutting van een laag bosje staat hij stil en zijn blikken glijden over het kale steppenland. Dan stokt de adem in zijn keel. Hoog in de lucht cirkelen een aantal donkere stippen: de arenden van Bor Khan!

In het grauwe licht van de prille ochtend strompelt een nietige gestalte door het wijde steppenland. Het is Tsacha. Maar deze zwaar gewonde, wankelende man lijkt heel weinig op de dood en verderf zaaiende Tsacha van de vorige dag. Het zwaard Tyrr sleept achter hem aan en trekt een kronkelende diepe vore in de steppengrond. Het rust loodzwaar in zijn hand en is hem van geen nut meer... Nutteloos ook zijn de hese dreigementen die hij voor zich uit mompelt, want hij is alleen op de wijde, eindeloze steppe; alleen met zijn honger en zijn dorst; alleen met de uitputting die hem van zijn laatste krachten berooft en hem drijft in de armen van de dood...

En deze vijand is zelfs met het onoverwinnelijke zwaard Tyrr niet te verslaan... Een zachte bries glijdt over de steppe. Tsacha staat wankelend stil en in zijn bloeddoorlopen ogen verschijnt een gejaagde uitdrukking. De ritselende grashalmen schijnen te murmelen als een hese onaardse stem... Kohorrs stem... 'De vloek, Tsacha... Jij bent in de macht van het zwaard... Je uren zijn geteld, oh Tsacha... Jij zult mij volgen, spoedig, spoedig...'

'De vloek,' stamelt hij en eensklaps maakt zich een wilde angst van hem meester. Angst voor Tyrr, het onheilige zwaard, dat hij nog steeds vast omklemd houdt.

'Nee!' schreeuwt hij schor. 'Er gebeurt niets! NIETS! Als ik het zwaard opgeef!' En met zijn laatste krachten slingert hij het vreselijke wapen ver van zich vandaan. 'Het zwaard is de schuld,' mompelt hij. 'Niet ik, maar het zwaard...'

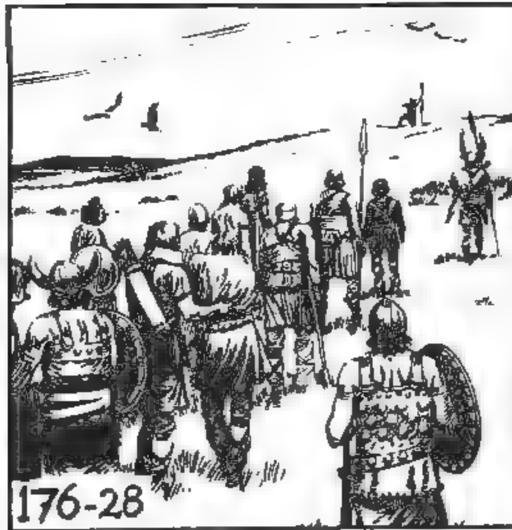
Waggelend doet hij enige schreden voorwaarts... dan, als door een onzichtbare hand geveld, valt Tsacha, de machtige, voorover... Slechts de arenden van Bor Khan zijn getuige van zijn eenzaam sterven... het roemloos einde van een machtsdroom... Het vreemde, zo fel omstreden zwaard Tyrr ligt onbeheersd en smetteloos in het zand der steppe. Op dat ogenblik duikt het grijnzende hoofd van Alhabar van achter een heuveltje op...

Eric de Noorman richt zich snel op, als hij een der wachters de kleine legerplaats ziet binnenkomen. De gehele nacht heeft een kring van krijgers onder aanvoering van Svitjold en Halfra het kamp bewaakt, maar de laatste beslissende aanval der nomaden, die iedereen verwachtte, is uitgebleven. Winonah heeft met behulp van Erwin haar echtgenoot en de andere gewonden verzorgd en hoewel het stijve verband hem veel ongemak veroorzaakt, kan de Noorman zich toch vrij goed bewegen.
'Er is geen teken van leven te bekennen in de ruïne van Tsacha's burcht, heer!' meldt de schildwacht. 'Alle nomaden zijn schijnbaar verdwenen. Ook van Tsacha ontbreekt elk spoor, hoewel ik hem gisteravond met mijn eigen ogen nog bij de ruïne heb zien staan.'
Nadenkend fronst Eric de wenkbrauwen. 'Waar is Svitjold?'
'Heer Svitjold is met enkele krijgers uitgetrokken om de puinhopen te doorzoeken!' 'Goed, dan breken wij terstond op,' beslist de Noorman.
Op hun weg naar Tsacha's vesting ontmoeten zij de reeds terugkerende groep van Svitjold en tot ieders opluchting kan deze mededelen, dat er van de zijde der nomaden geen gevaar meer te duchten is. Van een gewonde heeft hij echter vernomen, dat Tsacha in oostelijke richting met het zwaard Tyrr is verdwenen. 'Maar wij hebben zijn spoor gevonden heer!' besluit Svitjold. De Noorman geeft onmiddellijk bevel de achtervolging in te zetten. Op hetzelfde ogenblik horen zij het gekrijs van roofvogels hoog in de lucht en met een gevoel van onrust slaan allen de arenden gade, die op brede wieken boven het oude kamp van Tsacha cirkelen.
'Bor Khan!' stoot Eric uit. 'Vooruit, wij moeten ons haasten! Als Tsacha Bor Khan in de armen loopt is álles verloren!'
Hoewel de gewonden het tempo vertragen, volgt het troepje dappere Noren met volharding Tsacha's duidelijke spoor. De scherpe ogen van de Noorman spieden onophoudelijk langs de horizon. Hij kan het gevoel niet van zich afzetten, dat zij bespied worden, dat zij omgeven zijn door gevaar.
Is het de aanwezigheid van Bor Khans reuzenvogels? Of... dan staat hij met een ruk stil en de twee ruiters die aan de horizon zichtbaar zijn, zijn het antwoord op zijn vraag. Een ogenblik staan zij roerloos op een heuvelkam, dan zijn zij even onverwachts weer verdwenen...

Duidden de arenden er reeds op, dat Bor Khan in aantocht was, het korte, onverwachte opduiken van de twee nomaden-verspieders heeft de aanwezigheid van diens ruiters onomstotelijk bewezen en een vreemde spanning neemt bezit van het handjevol Noormannen. De verspieders hebben zonder twijfel het groepje Noormannen gezien; waarom trokken zij zich dan haastig terug, in plaats van hen tegemoet te rijden?
Daar de gewonden onmogelijk sneller voortkunnen, besluit de Noorman een tweetal boogschutters vooruit te zenden langs het spoor van Tsacha. Bezorgd vraagt hij zich af welk spel de sluwe steppehoofdman speelt, tot een luide schreeuw van één der verkenners hem doet opzien. De man wijst opgewonden in de richting waar enkele van Bor Khans roofvogels op dezelfde plaats keer op keer rakelings langs de grond scheren. Met enkele van zijn mannen snelt Eric vooruit en terwijl de gewonden zich langzaam bij hen voegen, staren zij allen vanaf een heuvel zwijgend neer op het ontzielde lichaam van Tsacha.
'Dank de Goden dat wij Bor Khan voor zijn,' mompelt Eric. 'Het zwaard zal geen kwaad meer doen...' Snel daalt hij de heuvel af, maar dan staat hij als aan de grond genageld. Sprakeloos, verbijsterd, schudt hij het hoofd; duidelijk toont een diepe groeve langs het spoor van Tsacha, waar Tyrrs scherpe lemmet langs de grond gesleept heeft en toch... toch ligt hier slechts het lichaam van de nomade. Het ZWAARD TYRR... IS VERDWENEN! 'Bor Khan is ons voorgeweest,' stoot de Noorman uit. 'Doorzoek het terrein naar sporen!'
Snel volgen de krijgers zijn bevel op, maar de een na de ander keren zij onverrichter zake terug. In wijde omtrek is niet het geringste spoor te vinden. Geen hoefindruk, geen voetstap, niets...
'Och, het is eigenlijk zo wonderlijk niet,' mompelt Orm toonloos, terwijl hij schuw naar de dode loert. 'Ik heb altijd wel gezegd, dat er hekserij in het spel was. Overigens doet het er allemaal weinig toe... ik heb eens horen vertellen...'
De rest van zijn woorden gaat over in een schelle kreet. 'Kijk daar eens,' stamelt de kleine zeeman, een trillende vinger uitstekend. Een schok vaart door het kleine groepje Noormannen, als zij de ruiters zien die over een verre heuvel opdoemen. Erics ogen flitsen langs de horizon; overal om hen heen duiken Bor Khans zwaar gewapende stepperuiters dicht aaneengesloten op. Zij zijn gevangen in een kring van lange lansen...

Hoewel de Noormannen beseffen, dat ze weinig tegen deze overmacht kunnen beginnen, maken zij zich zwijgend en vastberaden gereed een mogelijke aanval het hoofd te bieden. Geen van hen verliest maar een ogenblik zijn kalmte en zelfs de gewonden hebben de wapens weer opgevat, voor zover zij daartoe in staat zijn...

De houding der nomaden is inderdaad verontrustend; in langzame galop naderen zij met gevelde lansen; de dodelijke cirkel rondom de Noormannen wordt kleiner en kleiner. Dan klinkt een scherp bevel en op enkele honderden meters afstand komt de muur van dreigende lanspunten tot stilstand. Met twee krijgers rijdt Bor Khan op het kleine groepje nomaden toe.

'Laat de wapens zakken,' beveelt Eric gedempt en met Svitjold gaat hij de steppevorst tegemoet. Vlak voor Eric houdt Bor Khan zijn ros in. Zijn sluwe oogjes glijden langs het schamele troepje en blijven een ondeelbaar ogenblik rusten op het lichaam van Tsacha.

'Ah, de rat is dood... hoe voortreffelijk... maar zeg mij...'

'Wolf, Wolf! ' De schelle opgewonden stem van Erwin overschreeuwt eensklaps de woorden van de oude steppehoofdman. Het volgende ogenblik staat Erwin naast zijn vader. Het gelaat van de knaap is rood van drift en verontwaardiging als hij Bor Khan toesnauwt: 'Schurk! Laat mijn hond los! Fadir, zie, zij houden Wolf gevangen...'

Eerst nu ontdekt Eric zijn hond die door twee nomaden in bedwang gehouden wordt. Het trouwe dier rukt jankend en grauwend aan zijn banden, door het dolle heen, dat hij niet naar zijn meester toe mag. Het kost Eric moeite zijn zelfbeheersing te bewaren, als hij de grijns op Bor Khans gelaat ziet. 'Ik zie met vreugde, dat mijn hond van zijn verwondingen genezen is,' zegt hij langzaam. 'En daarvoor ben ik je dank verschuldigd, oh Khan. Maar vergun het dier thans zijn meester te begroeten...' De nomadenhoofdman trekt verbaasd een wenkbrauw op.

'Zijn meester? Zijn meester ben ik, bij de wet van de steppe. Het dier zou gestorven zijn, ware ik er niet geweest om het te verzorgen! Maar genoeg daarover, betwist mij niet langer het eigendomsrecht op dit beest. Er zijn andere zaken, belangrijker...'

Hij maakt een kort gebaar naar Tsacha's levenloze lichaam. 'Deze jakhals is gestorven, hij had het zwaard Tyrr in bezit, zoals Chu Ghandra mij vertelde. Jij vond Tsacha's lichaam, dus ook het zwaard... laat mij duidelijk zijn, Noorman. Ik wens dat zwaard te bezitten. Jij bent omsingeld door honderden van mijn beste krijgers, allen voortreffelijke boogschutters. Zij wachten slechts op het teken van mijn hand om te doden... Slechts met één ding kun je je Noorse hondenlevens kopen... Een kleinigheid; niets meer, niets minder, dan het zwaard Tyrr...'

'Thans zie ik hoeveel ons bondgenootschap waard is,' zegt Eric schamper. 'Maar ik moet je teleurstellen. Wij hebben het zwaard niet! Het is weg...' Woedend drijft Bor Khan zijn paard naar voren en de punt van zijn lans is recht op Erics hart gericht, als hij snauwt: 'Je liegt, hond! Geen woord meer nu. Het zwaard! Het zwaard... of de dood voor jullie allen...!'

Rustig en zelfbewust doorstaat Eric de felle blik van de grijze hoofdman. 'Doodt ons, zo je wilt!' zegt hij effen. 'De doden zullen slechts bewijzen, dat de levenden waarheid spraken!'

Achter het masker van onbewogenheid vecht de Noorman echter tegen een mateloze, verlammende vrees voor het lot van zijn vrouw, van Erwin, van allen... Eén verkeerd woord of gebaar en Bor Khan zal de ijle draad die hen nog aan het leven bindt, meedogenloos doorsnijden. De moordlust verdwijnt langzaam uit Bor Khans ogen. 'Het zij zo,' gromt hij. 'Het zwaard is dus... verdwenen! Wij zullen dit nader bespreken, waarde... bondgenoot!'

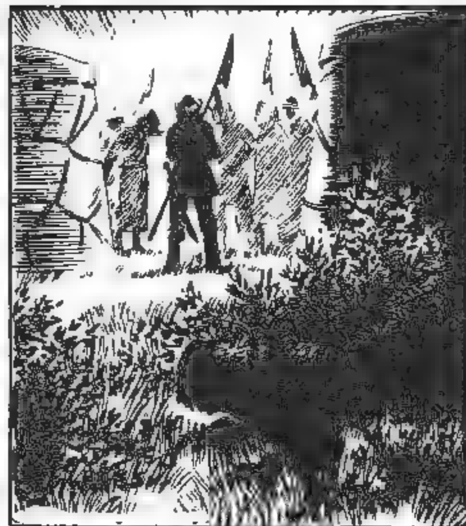
En met scherpe stem beveelt hij zijn krijgers af te stijgen en het kamp op te slaan.

'Wij moeten hier weg, koning,' zegt Svitjold gedempt, als het groepje Noren even later bijeen zit in de tent, die hen door Bor Khan is aangewezen.

'De nomaden zijn er van overtuigd, dat wij het zwaard ergens verborgen hebben. Men laat ons slechts de vrijheid om onze gangen na te kunnen gaan. Zo hopen zij de bergplaats van het zwaard te ontdekken. Zodra Bor Khan bemerkt, dat wij even weinig weten als hijzelf, is het met ons gedaan!' 'En het zal niet lang meer duren voor hij dat bemerkt,' zegt Eric grimmig. 'Er moet dus snel gehandeld worden. Maar hoe? Ik ben niet eens in staat mijn hond te bevrijden, laat staan ons zelf. Wat kunnen veertien, merendeels gewonde mannen, een vrouw en een kind beginnen tegen honderden krijgers?' Het 'kind' heeft inmiddels zwijgend toegeluisterd. Meer nog dan zijn eigen toestand, kwelt Erwin de gedachte aan Wolfs gevangenschap en naarmate de uren verstrijken, kan de knaap er zich steeds minder mee verenigen.

Als de Noormannen zich tegen de nacht, moe en bedrukt, te ruste begeven, ligt er een koppige verbeten trek op Erwins gelaat. Rustig wacht hij tot de ademhaling van de slapenden tot hem doordringt. Dan glipt hij onhoorbaar de tent uit. In de schaduw sluipt hij naar de tent van Bor Khan, maar een diepe teleurstelling maakt zich van hem meester, als hij ziet, dat de plaats waar Wolf de gehele dag aan de riem gelegen heeft, leeg is... Besluiteloos kijkt hij rond en dan spert hij zijn ogen wijd open... De donkere gestalte van een man duikt ritselend weg in de struiken achter de tenten. En op dezelfde minuut barst vanuit Bor Khans tent het jankende geblaf van Wolf luide door het slapende kamp...

Zonder aarzelen vlucht Erwin weg in de schaduw van de tenten. Indien de nomaden hem nu ontdekten is zijn kans om de geheimzinnige nachtelijke bezoeker te achterhalen, voorgoed verkeken.
Er komt leven in het kamp. Haastige voetstappen snellen naderbij en in Bor Khans tent klinkt gestommel. De onbekende verspieder is in geen velden of wegen meer te zien, als Erwin zich behoedzaam in het struikgewas terugtrekt.
'Halt!' De knaap verstijft van schrik en hij meent al ontdekt te zijn, als de doordringende stem van Bor Khan spottend voortgaat: 'Je geeft jezelf wel spoedig bloot, Noorman...'
De knaap houdt de adem in en blijft roerloos liggen. Vanwaar hij zich bevindt kan hij woord voor woord het gesprek volgen.
'Meen je, dat ik je een minuut heb geloofd? Jij schijnheilige bleke hond! Meen je, dat je thans eenvoudig kunt weglopen, om met het zwaard uit de voeten te maken?'
'Je vergist je, Khan. Wij hoorden Wolf blaffen, en toen ik...' 'ZWIJG!' Erwin heeft moeite zich te beheersen als hij hoort, dat de nomade zijn vader kletsend in het gelaat slaat. 'Je bent mijn gevangenen! Tot zonsopgang heb je de tijd, er over na te denken, of je mij de bergplaats van het zwaard wilt mededelen. Blijf je zwijgen, dan sterven jullie allen bij dageraad! En jij als eerste, hond der honden!'
Een panische schrik bevangt Erwin wanneer hij dit vonnis hoort. Met moeite onderdrukt hij de opwelling, terug te snellen naar zijn vader, zijn moeder en de anderen... hij moet hen helpen!
Maar wat kan een ongewapende jongen uitrichten tegen een heel leger? Zenuwachtig bijt de knaap zich op de lippen en zijn ogen glijden in wanhoop over de steppe...
En dan duikt hij met kloppend hart ineen. Op amper een pijlschot afstand ziet hij een donkere gedaante haastig wegkronkelen tussen enkele lage struiken. De jongen wacht roerloos en na wat hem een eeuwigheid toeschijnt komt de onbekende uit het bosje tevoorschijn en verdwijnt laag bukkend, achter een terreinplooi...
IJlings zet Erwin de man na. Deze draaft met onverminderde snelheid voort en beklimt struikelend een volgende heuvel. Juist bijtijds duikt Erwin ineen achter struikgewas, als de onbekende het hoofd omwendt en even zoekend rondkijkt. Het volgende ogenblik is hij verdwenen en Erwin staart verbijsterd naar het lege heuveltje...
Want de man is niemand minder dan.. ALHABAR!

Erwin weet niet wat te doen.
Ergens in de oneindigheid van deze steppe bevindt zich het zwaard, waarmee hij de levens van zijn vader en moeder en de anderen zou kunnen redden. Maar al zocht hij dagen achtereen, dan nog zou de kans, het wapen te vinden, gering zijn. En hem resten slechts enkele uren...
Moet hij deze kostbare tijd dan verspillen met een nutteloze achtervolging van de oude gek? En toch... Na het eerste gevecht tegen Tsacha waren er vier verdwijningen: Tsacha zelf, Kohorr, Chu Ghandra en... Alhabar!
Wat er met Kohorr en die twee anderen gebeurde, weet ik, mompelt de jongen eensklaps met schitterende ogen, maar Alhabar...
Hij springt op en stormt de heuvel op, waarachter de zonderling verdween. De man is hem nu ver voor en haast zich regelrecht naar een smalle beboste strook in de verte. Zonder aarzelen zet Erwin de achtervolging in. Met kloppend hart snelt hij voort, als hij eensklaps een gerucht achter zich hoort en zich omwendend ziet hij tot zijn vreugde en verrassing... Wolf op zich toerennen. Ook de hond is wild van blijdschap en slechts met moeite kan de jongen hem tot bedaren brengen. Dan grijpt hij de doorgeknaagde lederen riem en gezamenlijk stormen zij voort langs het spoor van Alhabar...
Geruime tijd later bereiken de jongen en de hond de begroeide rivieroever. Daar waar ook Alhabar zich zo haastig heenspoedde...
Hier en daar begint een vogel een schuchter morgenlied en met angst in het hart ziet Erwin de nacht langzaam wijken voor het grauwe licht van de naderende dag...
Er is geen teken van leven te bespeuren van Alhabar en omzichtig zoeken zij hun weg door het dichte hout. Eensklaps staat Wolf stil en gromt zachtjes. Niet ver van hen klinkt een vreemd, schrapend geluid... De knaap grijpt de wolfshond stevig bij de halsband en schuift behoedzaam het gebladerte opzij. Tussen de berkenstammen staat een klein paard te dromen... en op een kleine open plek ligt Alhabar op de knieën en graaft met zijn benige handen in koortsachtig tempo een gat in de grond. Even staart Erwin verrast naar het vreemde tafereel, maar dan dringt zich eensklaps een wild vermoeden bij hem op.
'Pak, Wolf!' fluistert hij gedempt. Dan laat hij de halsband los en de hond schiet grommend vooruit.

Als het eerste grauwe licht van de naderende dag door de tentspleten van het rookgat in het dak naar binnen valt, staakt Eric het rusteloos gedrentel door zijn enge gevangenis. Peinzend neemt hij het handjevol mannen op dat hem tot in dit laatste uur gebleven is. Dan zwerven zijn grijze ogen naar het bleke gezichtje van zijn vrouw; een seconde verschijnt een vleug van een glimlach om zijn strakke mond.
'Mijn zoon... is ontkomen,' mompelt hij. 'Geprezen zij de ingeving, die mij deed zwijgen over zijn verdwijning...'
'Zij zullen zijn vlucht ontdekken,' fluistert Winonah hees, 'en dan...'
'Dan zullen mijn krijgers de dwaze welp achtervolgen en doden!' vult een metalen stem aan.
Een gespannen stilte treedt in, als Bor Khans pezige gestalte geluidloos in de tentingang verschijnt.
'Jij spreekt te luid, vrouw!' vervolgt de nomade met bijtend sarcasme en zonder acht te slaan op de ontsteltenis die zijn woorden teweeg brengt, wendt hij zich onbewogen tot de Noorman.
'Welnu? Je laatste kans, hond! Waar is het zwaard! Zeg het mij, als je leven wilt...'
Diepe stilte. Eric haalt slechts de schouders op en staart de ander haast uitdagend aan.
'Sterf dan hond!'
Ziedend van woede maakt Bor Khan een wild armgezwaai. Drie, vier krijgers dringen zich naar voren en in minder dan geen tijd zijn Erics handen op de rug gebonden. In machteloze woede zien de andere Noren hun koning wegvoeren en even later worden ook zij door een aantal zwaar bewapende nomaden naar buiten gedreven.
Zwijgend en verbeten schrijdt Eric tussen Bor Khan en een ander stamhoofd naar de plaats, vanwaar hij voor het laatst de zon zal aanschouwen. Hij krijgt een brok in zijn keel als hij aan zijn vrouw denkt...
En aan Erwin, zijn dappere, kleine zoon, die nu ergens geheel alleen door dit meedogenloze land zwerft en hem nimmer zal terugzien...
De Noorman heft het hoofd op als hij de martelplaats betreedt; maar dan staat hij met een ruk stil. En mét hem Bor Khan en de anderen, nomaden zowel als Noormannen...
Een diepe stilte daalt over het kamp, want daar, naast de onheilspellend grommende wolfshond, staat trots en uitdagend de tengere gestalte van Erwin tussen de tenten en in zijn kleine handen rust het fonkelende, verschrikkelijke zwaard Tyrr...

De algemene verwarring, die door Erwins plotselinge verschijning ontstaan is, duurt slechts kort. Een der eerste die zich herstelde, is Bor Khan en terwijl Eric een waarschuwing schreeuwt, stort de oude nomadehoofdman zich met een gillende triomfkreet naar voren. Niemand kan hem nu nog beletten Erwin het zwaard te ontrukken!

Niemand... behalve Wolf. Voor Bor Khan de knaap tot op drie passen genaderd is, vliegt de grote zwarte wolfshond de belager van zijn jonge meester naar de keel. Gelijktijdig ontwijkt Erwin behendig de toeschietende nomaden in zijn nabijheid en stormt op zijn vader toe. De steppenkrijgers zijn een seconde overbluft en van die seconde maken de Noormannen dankbaar gebruik. Als één man storten zij zich op hun bewakers en terwijl Svitjold met een pas veroverd dolkmes Erics boeien doorsnijdt, dringen de anderen de nomaden in een felle overrompelende aanval terug. Dan scharen de Noormannen zich dicht om Winonah, hun koning en diens dappere zoon. De paar buitgemaakte zwaarden vormen hun enige bewapening, alleen in Erics hand ligt vast het zware gevest van Tyrr en ondanks hun grote overmacht aarzelen de nomaden bij de aanblik van het koud glanzend lemmet.

Met een scherp bevel roept Eric zijn hond en grauwend laat Wolf zijn prooi los. Terwijl Winonah het dier snel bij de riem grijpt, krabbelt Bor Khan bleek overeind. Zijn kleding is gescheurd en met bloed bevlekt. 'Hoor o Khan! Krijgers der steppe, hoort!' schalt Erics stem luid over het kamp. 'Deze waanzinnige machtsstrijd leidt naar het verderf. Bezint voor je weer de wapens heft. Laat de doden jullie een les zijn!'

'Valt aan!'

Bor Khans stem is verstikt van woede. Hij grijpt een der krijgers het zwaard uit de hand en springt naar voren.

'Verdelg de honden uit het noorden en...'

'Heer vader!'

Vertwijfeld dringt Chu Ghandra zich naar voren. 'Bezin je! spáár de vreemde krijgers, indien je jezelf wilt sparen...'

Ruw duwt Bor Khan het meisje terzijde en met een wilde kreet die door al zijn mannen wordt overgenomen, stormt hij op de Noorman toe. Bleek heft Eric het machtige, zingende zwaard. Maar dan laat hij het vreselijke wapen weer machteloos zakken. Hij kan, hij mág geen gebruik maken van de verschrikkelijke, duistere machten van Tyrr.

'Wat aarzel je?' klinkt Svitjolds stem hees aan zijn zijde. 'Zij zullen ons doden als ratten... Geef mij dan het zwaard!' schreeuwt de baardige Noor wanhopig. Voordat Eric er op verdacht is, rukt Svitjold hem het wapen uit de vuist en terwijl ontzetting Eric aangrijpt, ziet hij de oude Bor Khan als een der eersten ineen zakken onder de flitsende houwen van het duivelachtige zwaard. Het zwaard, dat nu ook Svitjold in zijn greep heeft...

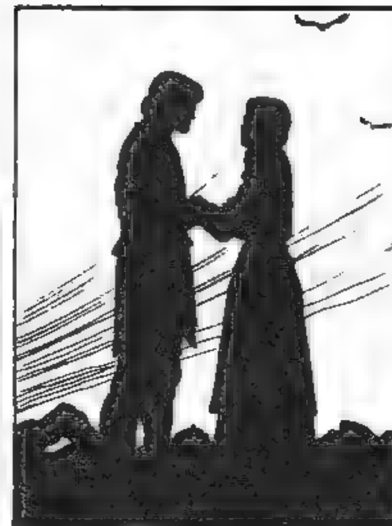

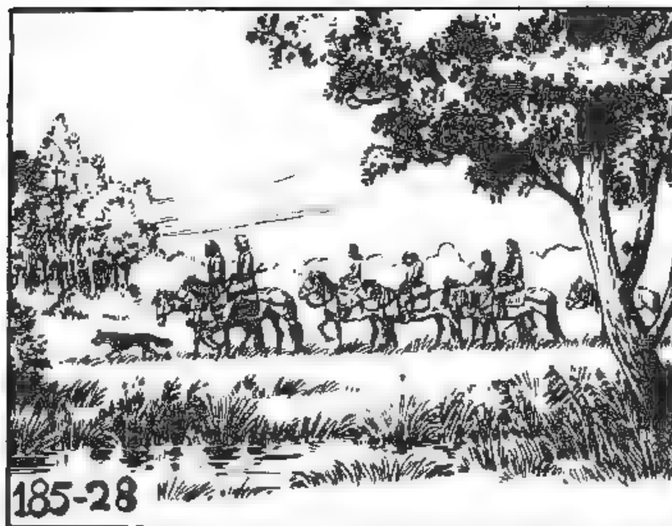

'Svitjold! Terug, Svitjold!' buldert Eric vertwijfeld, als hij zijn trouwe raadsman met het zwaard Tyrr de nomaden te lijf ziet gaan.
Zijn bevel gaat teloor in het plotseling oplaaiende krijgsrumoer en dan worden ook hij en de anderen meegesleurd in de wilde verwarring van het gevecht. Er is geen tijd voor overleg; geen weloverwogen aanval, geen duidelijk verdedigingsplan; slechts een wanhopige drang naar lijfsbehoud... Verbeten, meedogenloos strijdt ieder zijn eigen strijd en de dood is overal...
In de hitte van het gevecht verliest Eric Winonah uit het oog en ook Erwin is van zijn zijde verdwenen. Maar zolang nog diens schrille strijdkreten hoog boven alles uitklinken, behoeft Eric zich over de onvervaarde jonge Noorman geen zorgen te maken...
En toch... al staat Halfra gelijk een rots, al vecht Eric gelijk een duivel, al springt de wolfshond keer op keer met blikkerende tanden temidden der nomaden, gelijk een zwarte duivel der verschrikking, toch is géén vreselijker dan Svitjold met Tyrr!
Ook de kalme bezadigde Svitjold dreigt nu bezeten te raken door de ongebreidelde macht van het wapen in zijn handen. Nu hier, dan daar flitst het vlammende lemmet temidden der steppekrijgers. Links en rechts slaat het verzengende wapen een bres in hun gelederen en geen overmacht is tegen die ene man met het zwaard bestand...
Waar de baardige Noorman verschijnt slaat de nomaden de schrik in de benen. Zij werpen hun wapens weg en vluchten... vluchten ademloos en rillend van ontzetting weg over de heuvels; eerst in kleine groepjes, dan bij tientallen, tot het grote nomadekamp verlaten ligt op het handjevol Noren na... en de doden...
In ademloze stilte staren de Noormannen naar de man met het zwaard. 'S-Svitjold! Kom terug, Svitjold,' roept Eric met trillende stem, maar de grote Noor luistert niet.
Met kloppende slapen en vreemde bloeddoorlopen ogen waggelt hij naar een heuvel. 'Halt! Halt! O honden!' schreeuwt hij de vluchtende steppekrijgers na. 'Ik alleen heb je verslagen... Ik, Svitjold, tegen tweehonderd... driehonderd...' Met een pijnlijke zucht breekt hij zijn woorden af en terwijl Winonah lijkbleek de handen voor het gezicht slaat, zakt Svitjold stuiptrekkend in elkaar...

Met grote sprongen rent Eric op hem af, maar voor hij Svitjold bereikt heeft ziet hij deze tot zijn opluchting alweer overeind komen.
Verwezen staart Svitjold voor zich heen. Zwijgend legt de koning zijn arm om zijn schouder. Hij voelt meer dan hij ziet de starre ontzetting in de blikken der anderen, die zich om hen heen geschaard hebben en hij weet, dat zij dezelfde gedachte hebben als hij: door het vreselijke wapen te hanteren om zijn koning van de dood te redden, heeft Svitjold de vloek op zich geladen... Ook hij is nu ten dode gedoemd.
Zwijgend daalt het troepje Noormannen de heuvel af en plotseling ziet Eric het troosteloze figuurtje van Chu Ghandra, gebogen over het lichaam van haar vader.
Met langzame stappen gaat hij naar haar toe. Het is alsof het meisje zijn aanwezigheid voelt, want zonder op te zien snikt zij: 'Zijn laatste woorden waren voor jou... De Noorman had gelijk... Laat hem het zwaard vernietigen... dat heeft hij gezegd voor hij stierf.'
Met zachte drang leidt de Noorman haar weg en zijn grijze ogen laten haar blik niet los, als hij spreekt: 'Nu moet jij je volk leiden, Chu Ghandra. Weet goed dat je het alleen gelukkig kunt maken door vrede en rechtvaardigheid. Laat het gebeurde je een les zijn. Werkelijke macht kan men niet veroveren, die kan slechts groeien uit onszelf en uit onze gedragingen. Jij bezit alle eigenschappen om je volk gelukkig te maken. Gebruik ze en zo je ooit moeilijkheden op je weg mocht ontmoeten, vergeet dan niet dat ik ten alle tijde bereid ben je te helpen! Vaarwel!'
'Vaarwel, Noorman,' fluistert Chu Ghandra met een door tranen verstikte stem. En wanneer de gewonden verzorgd zijn en Eric met zijn klein troepje de terugreis naar de kust aanvaardt, is het laatste wat hij van het nomadenkamp ziet, een kleine tengere gestalte, die hem nastaart tot zij uit het gezicht verdwenen zijn.

Langzaam trekt het kleine troepje naar de kust, vanwaar zij met het schip, dat Winonah gebracht heeft, naar hun land zullen terugkeren. De stemming is gedrukt. Te vers liggen nog bij allen de herinneringen aan de verschrikkingen der laatste dagen in het geheugen en telkens weer gaan hun gedachten terug naar de talloze trouwe kameraden, die nimmer meer de fjorden van hun land zullen aanschouwen en die zij hier in de dodelijke eenzaamheid van de steppe moesten achterlaten.

Alleen Halfra probeert zijn makkers wat op te vrolijken.

'Deze barbaarse wilden zouden iemand doen vergeten, dat er nog zo iets bestaat als een goed glas wijn en een fonkelend gesprek met iemand van zijn eigen peil, dat alles wacht ons thans weer!'

Maar niemand gaat op zijn woorden in, behalve Orm, die mistroostig mompelt: 'Ik wil niets zeggen, maar vóór we uit deze waterloze woestenij zijn, zou ik maar niets zeggen!'

Eric is naast Svitjold gaan rijden. Zwijgend, met nietsziende ogen staart de legeraanvoerder voor zich uit. Een paar maal staat de Noorman op het punt een gesprek te beginnen, maar als hij merkt, hoe Svitjold zelfs zijn blik ontwijkt, zwijgt hij en laat zijn gedachten de vrije loop.

Zwaar rust de verantwoordelijkheid voor deze tocht hem op de schouders. Heeft hij er goed aan gedaan? Was dit alles het leven van zoveel trouwe en dappere metgezellen waard? Had hij er niet beter aan gedaan, de nomaden hun eigen strijd uit te laten vechten?

Weer komt het beeld van die laatste verschrikkelijke strijd hem voor de ogen, van Svitjold met het flitsende staal van Tyr in zijn handen en hij huivert als hij bedenkt, hoevelen reeds aan de strijd om het zwaard ten offer zijn gevallen... de moedige Thorkell, de onstuimige Yark, de talloze krijgers, Kohorr, Tsacha, Bor Khan... en plotseling flitst er een andere naam door zijn brein... Alhabar... Wat is er met díe kerel gebeurd, vraagt Eric zich af. Welke rol heeft hij gespeeld en zou hij ook... Een uitroep van een der anderen breekt zijn gedachten af en wanneer de Noorman opkijkt ziet hij, een eindje voor hen uit de gedrongen gestalte van Alhabar, de geheimzinnige, die te paard gezeten roerloos hun nadering afwacht...

'Hou die hond bij je of er gebeuren nare dingen met het arme dier!' krijst Alhabar als de wolfshond grommend vooruit schiet.

Er is geen merkbare verandering in de houding van de zonderling op te merken en toch... tóch voelt de Noorman eensklaps met beklemmende zekerheid, dat deze man een zijde heeft die hij nooit te voren heeft getoond. De indruk is slechts vluchtig, maar één ondeelbaar ogenblik heeft Eric een glimp opgevangen van de man die zich wérkelijk achter dat dwaas grijnzende masker verbergt. En blijkbaar heeft ook Wolf dit ontdekt, want nog voor Eric de hond kan terugroepen, kruipt het dier met zijn staart tussen de poten naar zijn meester terug.

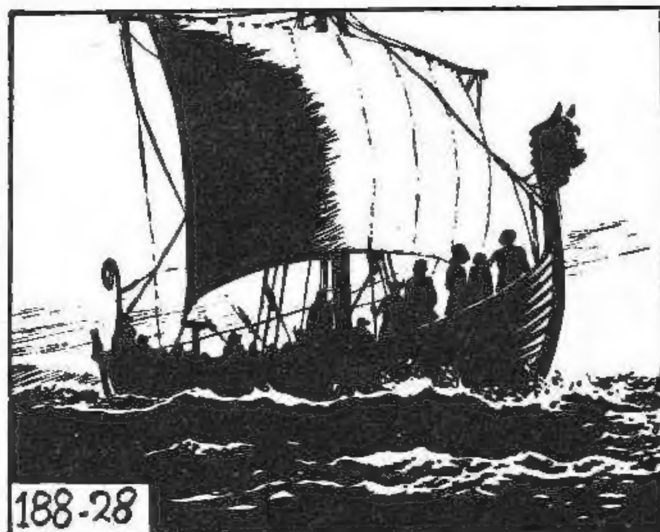

'Ik draag het beest geen kwaad hart toe, Noorman,' mompelt Alhabar, 'en die zoon van je evenmin, maar ik vergeef het ze niet dat ze mij het zwaard ontstalen, terwijl ik van plan was, er jullie levens mee te kopen...' Hij giechelt stuipachtig als hij de uitdrukking op Erics gezicht ziet.
'Mij om het even, of je mij gelooft of niet,' kakelt hij hoestend.
'Dus jij bezat het zwaard!' bijt Eric de spookachtige kerel toe. 'Jij hebt dus het zwaard bij de dode Tsacha weggenomen... en ons daardoor in levensgevaar gebracht!'
'Foei, foei, wat een lelijke gedachte!' krijt Alhabar, terwijl hij bezwerend de benige handen opheft. 'Denk toch eens, lieve vriend, wat er gebeurd zou zijn als ik het zwaard niet in-uh-bewaring genomen had. Wel wel, ik denk zo dat Bor Khan korte metten met jullie allen gemaakt zou hebben. Maar ja, ik kan verkeerd zijn natuurlijk.'
Eric zwijgt en weet niet goed wat hij denken moet. Zijn verwarring wordt echter nog groter als Alhabar onverstoorbaar verder gaat: 'En nu vraag je je af of het allemaal wel de moeite waard geweest is, Noorman? Wel, wie ben ik, om daarop een antwoord te geven, hehehe. Ik weet per slot óók niet wat er gebeurd zou zijn als onze lieve vrienden van de steppe het zwaard Tyrr ongestoord hadden kunnen gebruiken... maar de schrik slaat me gewoonweg om de benen als ik, een man des vredes daaraan denk...'
'Hoor die dwarskrab,' briest Orm in de achterhoede, 'allemaal sluwe smoesjes, glibberige aal! Geef mij een goed eind hout en...'
Hij zwijgt plots als hij de priemende blik uit Alhabars glimmerige oogjes opvangt.
'En nu, lieve vrienden,' zegt de zonderling smekkend, 'hoezeer het mij ook spijt, moet ik afscheid nemen.'
Eric maakt een gebaar of hij dit wil verhinderen, maar de ander wijkt grijzend achteruit.
'Ik begrijp dat het je moeilijk valt van mij te scheiden, Noorman hehehe, maar er is een minuut van komen en een minuut van gaan... Doe mij dus een genoegen en maak het afscheid niet te zwaar.'
'Overigens, troost je, wij zien elkaar weer... Nog éénmaal, Noorman, nog éénmaal... hehehe en dan scheiden wij niet meer... Vaarwél!'
Hoewel hij er zelf geen verklaring voor kan geven, doet de Noorman geen moeite de ander tegen te houden. Roerloos, met een vreemd gevoel van machteloosheid, staart hij Alhabar de geheimzinnige na, en het laatste wat hij hoort is de onregelmatige hoefslag van diens kreupele paardje...

Na de ontmoeting met Alhabar zetten de Noormannen hun tocht naar de kust voort. Er wordt niet veel gesproken. Ieder is te veel van eigen gedachten vervuld en menigeen werpt verstolen blikken naar Svitjold, die somber en afwezig voor zich uit staart. Te goed begrijpen allen wat er in de trouwe kerel moet omgaan.
Het zwartgallige gemompel van Orm draagt ook al niet tot de goede stemming bij en ook Eric is in gepeins verzonken. De laatste woorden van de geheimzinnige Alhabar laten hem niet met rust.
'Wij zien elkander weer, Noorman... En dan scheiden wij niet meer...' Wat bedoelde de kerel daarmee?
Aan de rand van de steppe stijgen de mannen af en laten de paardjes de vrijheid. Te voet wordt de tocht door het moerassig gebied voortgezet. Rookspiralen wijzen hen de plaats, waar Winonah de twee Drakkars onder bewaking van een aantal krijgers heeft achtergelaten.
De begroeting met deze mannen, die al die tijd in hevige onrust verkeerd hebben over het lange uitblijven van de groep, is hartelijk, hoewel het gemis der velen die nimmer meer hun Noorse land terug zullen zien, een schaduw over de vreugde werpt.
Alles wordt nu klaargemaakt voor een spoedig vertrek. Het troepje is echter te klein om er de beide Drakkarschepen mee te bemannen en tenslotte besluit Eric, zij 't met bloedend hart een der Drakkars te verbranden om te voorkomen dat het schip wellicht in verkeerde handen valt. Als de gretige vlammen ten hemel lekken en het trotse schip langzaam door het vuur verteerd wordt, staan de mannen zwijgend bijeen.
'Een laatste groet aan de dapperen die achterbleven...' zegt de Noorman zacht, terwijl hij zijn hand op Orms schouder legt.
De goede zeeman heeft de tranen in de ogen.
'Je hebt gelijk, koning,' mompelt hij schor, 'het was een best schip en het waren b-beste kerels...'
Terwijl de rokende resten van het verbrande schip langzaam in elkaar zakken, glijdt de Drakkar waarop Eric en zijn handjevol getrouwen huiswaarts keren, over het rimpelloze water van de rivier naar zee...
Orm veegt peinzend door zijn groezelige snor en wrikt bedenkelijk aan het roer.
'Nu denkt iedereen wel, dat het allemaal voor elkaar is,' mompelt hij vreugdeloos,' en niemand luistert naar een oude zeeman. Maar zolang wij dat driewerf-overgehaalde-zwaard nog aan boord hebben, geef ik geen duit voor een goede thuiskomst. Ik zal het nog even aankijken, maar er is uiteindelijk maar één oplossing... óf het zwaard overboord, óf Orm overboord! En dat is dat, zeg ik maar zo!'

Peinzend staart Eric naar de verdwijnende kust van het land waar zij zulke zware beproevingen doorstaan hebben. Zijn hand klemt zich om het zware gevest van Tyrr.

'Vaarwel Thorkell... vaarwel Yark... vaarwel jullie helden allemaal...' mompelt hij zacht. 'Jullie zijn gestorven maar jullie dood is niet vergeefs geweest. En nimmer zal vrees de wereld regeren, nimmer zal de vrijheid sterven, zolang er mensen zullen zijn als jullie!'

'Voorzeker! Juist! Ahem... Ik ben er dan ook trots op, daarbij te behoren!' bast heer Halfra vergenoegd. 'De schurken hebben hun bekomst gehad. Haha! Welk een laag-bij-de-grondse-karakters hadden deze twee raddraaiers overigens. Die Tsacha vooral, als ik er goed over nadenk. Foei, Foei! Een eerlijk mens zoals ik bijvoorbeeld staat daar verre van! Verre! Ahem!'

De Noorman glimlacht flauwtjes en kijkt neer op zijn zoon. En toch... tóch had deze zelfde Tsacha, hoe doortrapt hij ook geweest moge zijn, een zwakke plek in zijn koude, sluwe hart.

Het was maar een klein plekje... juist groot genoeg om er zijn onberedeneerde genegenheid voor Erwin in te verbergen. Een genegenheid die de knaap meer dan eens het leven redde...

Dankzij een gunstige oostenwind heeft de zeereis een vlot verloop en tot zijn opluchting bemerkt Eric, dat Svitjold zijn oude veerkracht en rustige zelfbeheersing langzaam schijnt terug te krijgen...

En dan voorbij het eiland Bornholm, komt het ogenblik waarop allen gewacht hebben... Een stilte daalt over het schip, als Eric, het zwaard Tyrr in de hand, naar de verschansing loopt. Zijn gelaat staat strak en bleek. Wat er op die minuten in hem omgaat, kunnen slechts zij begrijpen, die daar zwijgend om heen staan. Zij, die met hem door alle verschrikkingen van de laatste maanden gingen, om dit te bereiken... Gesproken wordt er niet, star en ademloos zien de mannen het wrede zwaard in zee dalen...! Een laatste schittering, een nevel van sissend, ziedend schuim... Dan sluiten de golven zich weer en het laatste is een ijle klagelijke zangtoon, die zachtjes versterft.

De taak is volbracht... Dan richt Eric zijn blikken vast naar het westen, naar de lokkende kust van zijn land en met nieuwe hoop in het hart koersen hij en de zijnen huiswaarts...

Lees het volgende nummer Deel 24 SJITVOLD'S OFFER

In deze serie zijn verschenen: